

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Μέ ἄφατη χαρά καί εὐγνωμοσύνη ἐλάβαμε τήν κατωτέρω δημοσιευομένη ἐπιστολή τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Μαζί μέ τίς θερμές μας εὐχαριστίες πρὸς τό σεπτό Του πρόσωπο, διαβεβαιώνομε τόν Μακαριώτατο, ὅτι οἱ εὐχές καί οἱ εὐλογίες Του εἶναι γιά μᾶς ἰδιαίτερος πολύτιμες καί ἐνισχυτικές στήν ἐκκλησιαστική διακονία μας, γιά τήν ἐνημέρωση τῶν ἀδελφῶν μας πάνω στό πρόβλημα τῆς δραστηριότητας τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων. Ἐξ ἄλλου, εἶναι γνωστό ἀπό πολλά χρόνια τό ἀμέριστο ἐνδιαφέρον τοῦ Μακαριωτάτου γιά τά θέματα πού ἀφοροῦν στίς αἱρέσεις, οἱ ἀγῶνες Του γιά τήν ἀντιμετώπιση εἰδικῶν καταστάσεων πού προέκυψαν στήν ἐπαρχία Του μέ τούς «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» καί ἡ συμβολή Του στήν ἐπιτυχία τῶν Πανορθοδόξων Συνδιασκέψεων, πού πραγματοποιήθηκαν στήν Ἱερά Μητρόπολη Θηβῶν καί Λεβαδείας.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β'

Ἀριθμ. Πρωτ./Χ/ΕΞ. 1400 /2008.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Μαΐου 2008.

Πρὸς
Τόν Αἶδεσ. Πρωτοπρεσβύτερον
π. Κυριακὸν Τσουρὸν
Πρόεδρον καί Πνευματικὸν Σύμβουλον
καί τὸν Ἀξιότιμον
κ. Κωνσταντῖνον Παπαχριστοδούλου
Πρόεδρον Δ. Σ. Πανελληνίου
Ἐνώσεως Γονέων γιά τὴν Προστασία
τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πολιτισμοῦ
τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου.
Μεσογείων 429, Τ.Θ. 60120.
153 10 ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Αἰδεσιμολογίωτατε π. Κυριακέ,
καί Ἀξιότιμε Κύριε Πρόεδρε,

Ἐλαβον τὴν ἐνημερωτικὴν ἐπιστολήν σας σχετικῶς μέ τίς δραστηριότητες τῆς

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β'

Ἀριθμ. Πρωτ./Χ/ΕΞ. 1400 /2008

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Μαΐου 2008

Πρὸς
Τόν Αἶδεσ. Πρωτοπρεσβύτερον
π. Κυριακὸν Τσουρὸν
Πρόεδρον καί Πνευματικὸν Σύμβουλον
καί τὸν Ἀξιότιμον
κ. Κωνσταντῖνον Παπαχριστοδούλου
Πρόεδρον Δ. Σ. Πανελληνίου
Ἐνώσεως Γονέων γιά τὴν Προστασία
τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πολιτισμοῦ
τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου.
Μεσογείων 429, Τ.Θ. 60120
153 10 ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Αἰδεσιμολογίωτατε π. Κυριακέ,
καί Ἀξιότιμε Κύριε Πρόεδρε,

Ἐλαβον τὴν ἐνημερωτικὴν ἐπιστολήν σας σχετικῶς μέ τίς δραστηριότητες τῆς Πανελληνίας Ἐνώσεως Γονέων τῆς ὁποίας ἰδρυτὴς ὑπῆρξε ὁ σπουδαῖος ἐκεῖνος κληρικὸς, ὁ ἀείμνηστος π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος καί θεομά σας εὐχαριστῶ.

Ἡ Ἐνωσή σας ἐπιτελεῖ ἀξιόλογο ἔργο καί παραμένει βράχος πνευματικῆς ἀντίστασης πρὸς τίς ποικιλώνυμες αἱρέσεις καί παραθρησκείες πού τόσο ἀπειλοῦν τίς ἀσθενεῖς συνειδήσεις συνανθρώπων μας. Συνεχίσατε μετ' ἐνθέου ζήλου τό ἔργον σας μέ εἰσηγητές, ὁμιλητές, μέ τό περιοδικόν σας "Διάλογος", μέ παραστάσεις ὅπου δεῖ, μέ φωνὴν ὁμολογίας καί μέ δυνατὴν μαρτυρίαν ἱεραποστολῆς. Πόσο θὰ ἀγαλλεταί ἡ ψυχὴ τοῦ ἀοιδίου π. Ἀντωνίου ὅταν βλέπει ὅτι τά πνευματικὰ του τέκνα προοδεύουν εἰς Χριστόν!

Ἐχετε πλουσίαν τὴν πατρικὴν εὐλογίαν μου καί τό ἀνέσπερο Φῶς τῆς Ἀναστάσεως ν' ἀκτινοβολεῖ στὴ ζωὴ καί τὰ ἔργα σας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ἰ. Ἀθανάσιος Ἱερώνυμος

Πανελληνίας Ἐνώσεως Γονέων τῆς ὁποίας ἰδρυτὴς ὑπῆρξε ὁ σπουδαῖος ἐκεῖνος κληρικὸς, ὁ ἀείμνηστος π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος καί θεομά σας εὐχαριστῶ.

Ἡ Ἐνωσή σας ἐπιτελεῖ ἀξιόλογο ἔργο καί παραμένει βράχος πνευματικῆς ἀντίστασεως πρὸς τίς ποικιλώνυμες αἱρέσεις καί παραθρησκείες πού τόσο ἀπειλοῦν τίς ἀσθενεῖς συνειδήσεις συνανθρώπων μας. Συνεχίσατε μετ' ἐνθέου ζήλου τό ἔργον σας μέ εἰσηγητές, ὁμιλητές, μέ τό περιοδικόν σας «Διάλογος», μέ παραστάσεις ὅπου δεῖ, μέ φωνὴν ὁμολογίας καί μέ δυνατὴν μαρτυρίαν ἱεραποστολῆς. Πόσο θὰ ἀγαλλεταί ἡ ψυχὴ τοῦ ἀοιδίου π. Ἀντωνίου ὅταν βλέπει ὅτι τά πνευματικὰ του τέκνα προοδεύουν εἰς Χριστόν!

Ἐχετε πλουσίαν τὴν πατρικὴν εὐλογίαν μου καί τό ἀνέσπερο Φῶς τῆς Ἀναστάσεως ν' ἀκτινοβολεῖ στὴ ζωὴ καί τὰ ἔργα σας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων
Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος.

ΠΟΙΟΙ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑΝ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΝΑΟΥΣ;

τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ,
Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν αἱρέσεων.

(α' μέρος)

Πολλά ἀπὸ τὰ «νεοεθνικά» ρεύματα, πού δραστηριοποιοῦνται καί στήν Ἑλλάδα, ἰσχυρίζονται συχνά, ὅτι οἱ χριστιανοί κατέστρεψαν τοὺς ναοὺς, τὰ ἱερά καί τὰ ἀγάλματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας, καταστρέφοντας, ἔτσι, ἔργα τέχνης καί μνημεῖα πολιτισμοῦ. Γιά νά στηρίξουν αὐτό τόν ἰσχυρισμό τους, ἐπιστρατεύουν μεμονωμένα περιστατικά καί προβάλλουν περιπτώσεις ἀκραίας συμπεριφορᾶς ὡς τήν ἐπίσημη γραμμὴ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῆς ἀρχαίας θρησκείας.

«Ἡ Ὁρθοδοξία κατέστρεψε τοὺς ναοὺς μας», λένε¹. Σέ ἐρώτηση: «Τί πρόσφερε ἡ Ὁρθοδοξία στοὺς Ἕλληνες;», δίδεται ἡ ἀπάντηση: «Τὴν καταστροφή ὅλων τῶν ναῶν, τῶν ἔργων τέχνης καί τῶν βιβλιοθηκῶν»². Οἱ χριστιανοί «ἔκαψαν ὅσα βιβλία δέν τοὺς βόλευαν, βεβήλωσαν τὰ ἑλληνικά ἱερά, κομματίασαν τὰ ἀγάλματα, γκρέμισαν τοὺς ἑλληνικοὺς ναοὺς, καταλήστεψαν τόν ἐθνικὸ πληθυσμό»³. Σέ συκοφαντικὸ ἄρθρο κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὑποστηρίζεται γιά τοὺς χριστιανούς, ὅτι «Ἡ πρώτη τους κίνηση ἦταν νά καταστρέφουν τοὺς ναοὺς καί τὰ ἀγάλματα τῶν Ἑλλήνων -στερώντας ἔτσι τόν κόσμο ἀπὸ ἀνεπανάληπτα δημιουργήματα τῆς ἀρχαίας τέχνης, γιά νά μὴ μείνει ἵχνος ἀπὸ τὴν “βδελυρὴ θρησκεία τῶν εἰδώλων”»⁴. Ὑπῆρχε, λένε, ἕνα κατευθυντήριο «σχέδιο», τὸ ὁποῖο κατηύθυνε τίς «χριστιανικὲς μάζες» ὥστε νά

καταστρέψουν ὅ,τι ἑλληνικό. «Δέν πρέπει ποτέ νά ξεχνᾶμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες», γράφουν, «ὅτι τὰ ἀκρωτηριασμένα ἀγάλματα πού θαυμάζουμε σήμερα στὰ μουσεῖα, οἱ ἐρειπωμένοι ναοὶ μπροστὰ στοὺς ὁποίους ἐκστασιάζονται οἱ καλλιτεχνικὲς φύσεις καί οἱ ἀρχαιόφιλοι... δέν εἶναι παρά τὰ φτωχικά λείψανα τοῦ τρομεροῦ μακελλιοῦ πού σπάρραξε τὴν ἑλληνικὴ χώρα (καί ὄχι μόνο αὐτὴ) ἀπὸ τόν 4ο ὡς τόν 6ο τουλάχιστο αἰῶνα τῆς χρονολογίας μας»⁵.

Συχνά, γιά νά ἐνοχοποιήσουν τὸ Βυζάντιο, ἐπικαλοῦνται τίς ἐπιδρομὲς τοῦ Ἀλάριχου κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ 396 μ.Χ. καί τίς καταστροφές πού προξένησε στοὺς ἀρχαίους ναοὺς⁶. Ὅμως, ἕνα τέτοιο «ἐπιχείρημα» ἀποδεικνύεται ἔωλο, «δειγμα τῆς πιὸ χονδροειδοῦς προπαγάνδας ἢ ἀγνοίας» ἐκ μέρους τῶν «νεοεθνικῶν». Καί τοῦτο διότι, ἀποκρύπτουν ὅτι ὁ Ἀλάριχος δέν ἦταν Βυζαντινὸς ἀλλὰ Γότθος, ὅπως καί οἱ μοναχοὶ πού τόν συνόδευσαν στίς καταστροφές ἦταν αἰρετικοὶ ἀρειανοί, τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ὁ Θεοδόσιος εἶχε καταδιώξει ἕνα χρόνον πρὶν⁷.

Βεβαίως, κανεὶς δέν μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ ὅτι ὑπῆρξαν, κατὰ τὴν πορεία τῆς ἐπικράτησης τοῦ Χριστιανισμοῦ, καί περιπτώσεις ἀνεξέλεγκτης ἐκδικητικῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἐπὶ αἰῶνες καταδιωκομένων Χριστιανῶν κατὰ τῶν θρησκευτικῶν συμ-

1. Περιοδ. «Διήπετες», τ. 31, σ. 34δ.

2. Στὸ ἴδιο, τ. 43, σ. 36.

3. Περιοδ. «Ἄβατον», τ. 6, σ. 44.

4. Μάρ. Πλωρίτης, ἐφημ. «Τὸ Βῆμα», 11.6.2000.

5. Περιοδ. «Διήπετες», τ. 27, σσ. 26-27. Βλ. καί περιοδ. «Ἀπολλώνιο Φῶς», τ. 70, σ. 66.

6. Βλ. Στεφ. Μυτιληναίου, Ὁ Μονοθεϊσμός στήν ἀρχαία Ἑλλάδα..., σσ. 11 ἔξ.

7. Βλ. περισσότερα καί ἀναίρεση αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισμοῦ στό Στ. Φανοῦ, Ὁδηγὸς βιβλίων γιά τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, τόμ. Β', σσ. 318 ἔξ.

βόλων τῶν πρώην διωκτῶν τους. Ἡ, ἀκόμη, καί αὐστηρές αὐτοκρατορικές ἀποφάσεις ἐναντίον ἐκπροσώπων τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρικῆς θρησκείας ἢ νόμοι πού ἐπέβαλλαν τό κλείσιμο τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν. Ὁ αὐτοκράτορας Θεοδόσιος ὁ Β' ὑπέγραψε καί νόμο μέ ἐντολή καταστροφῆς ναῶν καί ἱερῶν τῆς ἀρχαίας θρησκείας. Ὅμως, ὅλα αὐτά, δέν ἦταν οὔτε μιά γενικευμένη τακτική ἐναντι τῶν ἀρχαίων ναῶν, οὔτε -πολύ περισσότερη- ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Χριστιανισμός ἀρχίζει νά ἐπικρατεῖ στά χρόνια τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Τό ἐρώτημα, λοιπόν, πού τίθεται εἶναι: ἀπό τότε καί στό ἐξῆς καταστράφηκαν οἱ ἀρχαῖοι ναοί ἢ μήπως πολλοί ἀπ' αὐτούς ἦταν ἤδη κατεστραμένοι ἢ ἐγκαταλελειμμένοι; Γιατί, γιά νά μιλήσει κανεῖς γιά καταστροφές ἀρχαίων ναῶν ἀπό τούς χριστιανούς πρό τοῦ Μ. Κωνσταντίνου εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου παράλογο.

Σ' αὐτό τό ἐρώτημα ἔχουν ἀπαντήσει εἰδικοί καί ἐγκρατεῖς τῶν ἱστορικῶν πραγμάτων ἐπιστήμονες. Ἐμεῖς ἐδῶ θά περιοριστοῦμε νά ἐπιστρατεύσουμε κείμενα πού προέρχονται ἀπό τούς ἴδιους τούς ὀπαδούς καί ἐκπροσώπους τοῦ σύγχρονου πολυθεϊσμοῦ, μέσα ἀπό τά ὁποῖα ἀποδεικνύεται περὶτρανα, ὅτι πολλοί ναοί καί ἱερά τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας εἶχαν ὑποστῆ ὀλοκληρωτικές καταστροφές καί βανδαλισμούς αἰῶνες πρὶν τὴν ἐμφάνιση τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Καί πρωτίστως, θά ἐπικαλεσθοῦμε κείμενα ἐπιφανοῦς ἐκπροσώπου τοῦ «Ἑπάρχου Συμβουλίου τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικῶν», ὁ ὁποῖος καίτοι τάσσεται μ' ἐκείνους πού ἰσχυρίζονται, ὅτι οἱ χριστιανοί κατέστρεψαν τά ἀρχαῖα μνημεῖα, ἐν τούτοις, ὁμολογεῖ, καταγράφοντας ἱστορικά γεγονότα, ποιά ἦταν πράγματι ἡ κατάσταση τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἱερῶν μερικούς αἰῶνες πρὶν ὁ Χριστιανισμός ἐδραιωθεῖ,

ὡς ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία. Καί βεβαίως, ἡ γνώμη του εἶναι ἰδιαίτερος βαρύνουσα, γι' αὐτό θά μεταφέρουμε ἐδῶ αὐτούσια τὰ δικά του κείμενα.

Ὁ συγγραφέας, λοιπόν, στό τρίτομο ἔργο του «Ἑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων νόσου», τόμ. Γ', «Ἡ συρρίκνωση τῆς ἀρχαίας ψυχῆς», (ὁ τρίτος τόμος τοῦ βιβλίου φέρει τὸν ὑπότιτλο «Ἐς ἔδαφος φέρει»), μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἤδη ἀπὸ τὸν 3ο π. Χ. αἰῶνα ἀρχίζει ἡ καταστροφή ἑλληνικῶν πόλεων καί ἱερῶν ἀπὸ ἐπιδρομείς. Ἐπικαλούμενος τὸν Κυρ. Σιμόπουλο, γράφει ὅτι πρῶτοι οἱ Αἰτωλοί, τὸν 3ο π.Χ. αἰῶνα, «ἀπογύμνωσαν ἢ κατέστρεψαν τὰ ἱερά καί τούς τόπους λατρείας πού ἀποτελοῦσαν τὸν κυριότερο συνδετικό ἴστό, τὸν θρησκευτικό δεσμό μεταξύ τῶν κρατουπόλεων... Τό 219 π. Χ. ὁ στρατηγός τῆς αἰτωλικῆς Συμπολιτείας Σκόπας, κυριεῦει τό Δῖον τὴν ἱερὴ πόλη τῶν Μακεδόνων καί καταστρέφει τὰ πάντα. Γκρεμίζει ὅλα τὰ κτίσματα, πυρπολεῖ καί τούς χώρους λατρείας. Τὰ ἴδια καί στό ἱερό τῆς Δωδώνης ἀπὸ τὸν στρατηγὸ τῶν Αἰτωλῶν Δωρίμαχο. Καταπάτησε κάθε ἱερό καί ὅσιο γράφει ὁ Πολύβιος»⁸.

Στὴν συνέχεια, ὁ Φίλιππος μέ τούς Μακεδόνες του, σέ ἀντίποινα, «πυρπόλησαν καί κατεδάφισαν τὰ ἱερά καί ἀνέτρεψαν ἢ κατέστρεψαν 2.000 ἀνδριάντες». Καί δέν περιορίστηκαν μόνο στὴν Αἰτωλία, ἀλλὰ προχώρησαν καί στὴν Ἀττική, τό 200 π. Χ., ὅπως ἐξιστορεῖ ὁ Λίβιος, ὅπου «Κατέστρεψαν καί τὰ μνημεῖα καί ἀνέσκαψαν τούς τάφους διασκορπίζοντας τὰ ὄστᾶ τῶν νεκρῶν»⁹.

Ἀκολουθοῦν οἱ ἐπιδρομές τῶν Ρωμαίων, πού κράτησαν δύο ὀλόκληρους αἰῶνες καί ἔφεραν πράγματι «ἐς ἔδαφος» πόλεις, ναούς, ἱερά καί ἀγάλματα σέ ὀλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Τό 194 π. Χ., ὁ Τίτος Φλαμίνιος, μετὰ τὴν νίκη του κατὰ τοῦ

8. Βλ. Ρασσιᾶ, Ἑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων νόσου, τόμ Β', Ἡ συρρίκνωση τῆς ἀρχαίας ψυχῆς, σ. 50.

9. Αὐτόθι, ἀπὸ τό βιβλίον τοῦ Κυρ. Σιμόπουλου, Ἐνοκρατία, Μισελληνισμός καί Ἑποτέλεια, Ἀθήνα, 1990.

Φιλίππου, «στέλνει караβιές όλόκληρες από κλεμμένα μαρμάρια και χάλκινα αγάλματα για να κοσμήσουν τό θρίαμβό του στη Ρώμη»¹⁰.

Τό 189 π.Χ., «ό Μάρκος Φούλβιος Νοβίλι-ορ λεηλατεί σύμφωνα μέ τήν καταγραφή τοῦ Πολύβιου τήν Αμβρακία **συμπεριλαμβανομένων και τῶν Ἱερῶν της** και στέλνει σά λάφυρα στη Ρώμη, αγάλματα, επιγραφές και θησαυρούς»¹¹. Τό 181 π.Χ., «ή Σύγκλητος **εἶχε ρίξει στην πυρά τά ἔργα τῶν Πυθαγορείων**»¹².

Τό 87 π.α.χ.χ.¹³, «ό ἄξεστος Σύλλας, καταστρέφει τήν Αθήνα πού εἶχε συμπαρταχθεῖ μέ τόν Μιθριδάτη, και ἀμέτρητα αγάλματα, πίνακες ζωγραφικῆς και θησαυροί, γίνονται ἀντικείμενα λεηλασίας και μεταφέρονται στη Ρώμη, συμπεριλαμβανομένης τῆς ὀνομαστῆς **βιβλιοθήκης τοῦ Ἀπελλικῶνος** και τοῦ περίφημου πίνακα τοῦ Ζεύξιδος... Ὁ ἴδιος ἄρπαγας στρατοκράτης ἦταν ἐπίσης αὐτός πού ἄρπαξε **τό χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Ἀλακομένειου ἱεροῦ τῆς Βοιωτίας**, ἔβαλε χέρι στά ἱερά τῆς Ἐπιδαύρου... τῆς Ὀλυμπίας και τῶν Δελφῶν»¹⁴.

Τό 55 π.α.χ.χ., «ό φοβερός Βέρρης... λεηλάτησε τά καλλιτεχνήματα και τούς θησαυρούς ὅλης τῆς νότιας Ἑλλάδας, ἔκλεψε τό χρυσό ἀπό τόν Ναό τῆς Ἀθηνᾶς στην Αθήνα... ἄρπαξε ἀπό τήν Τένεδο τό λατρευτικό ἄγαλμα τοῦ τοπικοῦ ἡμίθεου Τέννητος, καταλήστεψε τόν πανάρχαιο Ναό τῆς Ἦρας στη Σάμο, τό Ναό τῆς Ἀρτέμιδος στην Πέργαμο, λεηλάτησε ὅλα τά μνημεῖα τῆς Ἀσπένδου στην Παμφυλία»¹⁵.

«Ὁ Αὔγουστος... κλέβει ἀπό τήν Τεγέα και μεταφέρει στη Ρώμη τό περίφημο ἄγαλμα τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς... Ὁ Καλιγούλας διά-

λεγε ἑλληνικές προτομές και πρόσταζε νά τίς ἀποκεφαλίζουν και νά προσθέσουν σέ αὐτές τό δικό του κεφάλι(!)... Ὁ Νέρωνας, κλέφτης ἐπίσης πεντακοσίων χάλκινων γλυπτῶν ἀπό τούς Δελφούς...»¹⁶.

Συμπερασματικά, ὁ ἐν λόγω συγγραφέας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ Ρωμαῖοι «μέσα σέ λιγώτερο ἀπό δύο αἰῶνες τῆ μετέτρεψαν (τήν Ἑλλάδα) σέ ἐρειπωμένη ἐπαρχία τους, σέ μιᾶ χώρα ὅπου **“οἱ λίθοι μόνον”** θύμιζαν “τή σεμνότητα και τό μέγεθος τῆς Ἑλλάδος” (Δίων Χρυσόστομος)». Και καταλήγει: «ό Πausανίας (σφ. 2ος μ. Χ. αἰ.) οὐσιαστικά θά δεῖ και θά περιγράψει μιᾶ χώρα ἐρειπωμένη και ὀλιγάνθρωπη, τῆς ὁποίας ἀρκετές πόλεις εἶναι ἤδη ἔρημες, **τά δέ ἱερά εἶναι κατά πλειοψηφία χορταριασμένα και μέ γκρεμισμένες τίς στέγες...** Ὁ Ρωμαῖος ποιητής Γιουβενάλλης... θά γράψει ἐπίσης και τά ἐξῆς:... Σήμερα δέν μπορείς νά ἀρπάξεις ἀπό αὐτούς, ὅταν πατήσεις τό φτωχό τους τόπο, τίποτε ἄλλο ἀπό μερικά βόδια και φοράδες, τούς ἐφέστιους Θεούς ἀπό τό σπιτικό τους και κανένα περίεργο ἄγαλμα, **ἄν ἔχει μείνει κανένα στά ἱερά τους...**»¹⁷.

Αὐτά ἐξιστορεῖ μέ ἐθνικό πόνο ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑ. Σ. Ε. Ε. -και μᾶς βρίσκει συμπάσχοντας, γιατί ἔχει ἀπόλυτο δίκιο. Ὅμως, πῶς συμβιβάζονται ὅλα αὐτά μ' ἐκεῖνα τά «ἀποφθεγματικά» πού ἀκούσαμε πιό πάνω, ὅτι οἱ χριστιανοί «ἔκαψαν ὅσα βιβλία δέν τούς βόλευαν, βεβήλωσαν τά ἑλληνικά ἱερά, κομμάτιασαν τά αγάλματα, γκρέμισαν τούς ἑλληνικούς ναούς, καταλήστεψαν τόν ἐθνικό πληθυσμό», και ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία προσέφερε «Τήν καταστροφή ὅλων τῶν ναῶν, τῶν ἔργων τέχνης και τῶν βιβλιοθηκῶν»;

Παρόμοιες «ὀμολογίες» συναντᾶμε και σέ ἄλλα περιοδικά. Ἐπιλεκτικά μεταφέρουμε ἐδῶ δύο ἀκόμη ἀντιπροσωπευτικά

10. Αὐτόθι, σ. 58.

11. Αὐτόθι, σ. 60.

12. Αὐτόθι.

13. Πρίν. ἀπαρχήν. χριστιανικῆς. χρονολογίας.

14. Αὐτόθι, σ. 61, (ὑπογραμμίσεις δικές μας).

15. Αὐτόθι.

16. Αὐτόθι, σ. 62.

17. Αὐτόθι, σφ. 62-63, (και δικές μας ὑπογραμμίσεις).

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1990

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†)¹

(β' μέρος)

4. Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι.

Πρόκειται για τὸ «μεσσία» τοῦ «Ὑπερβατικοῦ Διαλογισμοῦ», μιὰ γκουρουϊστική κίνηση πού ἐντάσσεται στίς λεγόμενες «θρησκείες τῆς Νεότητας» καί λογίζεται

1. Από τὸ ἀνέκδοτο ἔργο του: «Διαβρωτική Ἐπίδραση τῶν "Αἰρέσεων". Αντιαρκετική ποιμαντική στή δεκαετία τοῦ 1990».

κείμενα πού προέρχονται ἀπό περιοδικά τοῦ «νεοεθνικοῦ» νεοπολυθεϊστικοῦ «χώρου»: «Οἱ πληροφορίες πού παραδίδουν ὁ Πανσανίας, ὁ Στράβων καί ὁ Πολύβιος γιά τίς ἐκτεταμένες ἐπιχειρήσεις ἀρπαγῆς ἑλληνικῶν ἔργων τέχνης ἐντυπωσιάζουν, ὅσον ἀφορᾶ στοὺς ἀριθμούς καί τὴν ἀξία τῶν μνημείων, πού μεταφέρθηκαν στή Ρώμη. Πεντακόσια ἀγάλματα ἀπό τοὺς Δελφούς, τρεῖς χιλιάδες ἀπὸ τὴ Ρόδο καί ἑκατοντάδες γλυπτά καί ἔργα ζωγραφικῆς ἀπὸ τὴν Κόρινθο ἔγιναν λεία κατακτητῶν. Ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει μέχρι τὴν ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἐπίσημης θρησκείας τοῦ Βυζαντίου, ἔγινε στόχος γιά καταστροφή ἀπὸ τὸ νέο μισελληνικό καθεστῶς, μέ τὴν ἀνοχή καί τίς εὐλογίες τοῦ ὁποίου «ἀλώνιζαν» ὀρδές βαρβάρων καί λαφυραγωγοῦσαν, ὅ,τι εὗρισκαν στό δρόμο τους. Ἐκτός ἀπ' αὐτοὺς ὅμως καί οἱ χριστιανοὶ τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου δέν ἦταν ἄμοιροι μιαρῶν πράξεων. Ὅχι μόνον κατέστρεφαν κτήρια καί ἀκρωτηρίαζαν ἀγάλματα, ἀλλὰ πωλοῦσαν "δι' ὀλίγα τάλλαρα" τὰ τεμάχια τους σέ ξένους ἐπισκέπτες»¹⁸.

18. Μάρ. Μαμανέα, Ἡ λεηλασία μιᾶς ἀμύθητης καλλιτεχνικῆς κληρονομιάς. Ἡ ἀργυρολογία καί ἀπολιτισιά τῶν Ρωμαίων, περιοδ. «Δαυλός», τ. 241, σσ. 1553-4.

«πολιτικό-θρησκεία». Παρουσιάζεται σὰν «Ἐπιστήμη τῆς Δημιουργικῆς Διανοίας».

Ἰδρύθηκε στή δεκαετία τοῦ 1950 ἀπὸ τὸν Ἰνδὸ Mahesh Prasad Warma, πού αὐτονομάσθηκε Μαχαρίσι Μάχες Γιόγκι. Οἱ ὀπαδοὶ διαλογίζονται δυὸ φορές τὴν ἡμέρα μὲ ἓνα μάντρα, πού δίδεται στὰ πλαίσια μύησης. Αὐτὰ τὰ μάντρα (διαλο-

Τὰ ἴδια ἐπαναλαμβάνει καί ἄλλο περιοδικό τοῦ «χώρου»: «Ἡ λεηλασία τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ προσλαμβάνει δραματικές διαστάσεις ἐπὶ Νέρωνος, ὁ ὁποῖος "Πεντακοσίας θεῶν τέ ἀναμίξ ἀφείλετο καί ἀνθρώπων εἰκόνας χαλκάς" (Πανσανίας, Φωκικά 71). Μεταξὺ τῶν κλοπιμαίων ἦσαν καί ἡ πασίγνωστη Κόρη τοῦ Anzio, ἡ Κασσάνδρα, ὁ ἔρωσ τοῦ Πραξιτέλους, ὁ θνήσκων Γαλάτης, ὁ Ἀπόλλων τοῦ Σκόπα, ἡ "εὐκνημα" Ἀμαζόνα τοῦ Στρογγυλίωνος καί ἓνα μικρὸ ἀγαλμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐπιχρύσωση... Οἱ αὐτοκράτορες καί οἱ πλούσιοι Ρωμαῖοι, ἀφοῦ πρῶτα ἔσβηναν τὰ ἐπιγράμματα ἀπὸ τίς βάσεις τῶν ἀγαλμάτων, ἔκοβαν τὰ κεφάλια καί στή θέση τους ἔβαζαν τὸ μαρμάρينو ὁμοίωμα τοῦ δικοῦ τους κεφαλιοῦ»¹⁹.

Ἄς σημειωθεῖ, ὅτι ἡ μαρτυρία τοῦ Πανσανία πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς ἰδιαιτέρως βαρύνουσα, ἀφοῦ τὸ ἔργο του «Περὶ ἡγήσεις τῆς Ἑλλάδος», ἔχει γραφεῖ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 160 καί 180 μ. Χ.

(Τὸ τέλος στοῦ ἐπόμενου).

19. Βασ. Μισύρη, Οἱ βάρβαροι κτυπᾶνε τὴν Ἑλλάδα, «Ἐς ἔδαφος φέρειν», περιοδ. «Ἰχώρ», τ. 27, σ. 52.

γιστική λέξη) είναι κωδικές λέξεις, που δηλώνουν ινδουιστικές θεότητες και, έπομένως, ο Ύπερβατικός Διαλογισμός συνεπάγεται λατρεία ξένων θεών.

Ο Μαχαρίσι υπόσχεται στους όπαδούς του, με τὰ λεγόμενα SIDHA Courses, έξουδετέρωση τῶν φυσικῶν νόμων, ὥστε νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πετάξει χωρὶς καμία συσκευή ἢ καὶ νὰ σταματήσει τὴ διαδικασία γήρατος! Οἱ τιμὲς τῶν σεμιναρίων τοῦ κοστίζουν ἀπὸ μερικὲς δεκάδες χιλιάδες δραχμὲς μέχρι ἑκατομμύρια.

Ἡ κίνηση διακηρύττει πὼς μπορεῖ νὰ σώσει τὸν κόσμον ἀπὸ τὴ βέβαιη καταστροφή. Ὁ Μαχαρίσι δημιούργησε ἤδη μία «Παγκόσμια Κυβέρνηση τῆς Ἐποχῆς τοῦ Φωτισμοῦ» καὶ υπόσχεται τὴν παγκόσμια εἰρήνη. Ἰδρυσε πάνω ἀπὸ 100 ὀργανώσεις, πὺ «καλύπτουν» ὅλες τὶς περιοχὲς τῆς ζωῆς. Ὁ ἀνύποπτος πολίτης δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει πὼς πρόκειται γιὰ παρακλάδια γκουρουϊστικῆς ὀργάνωσης, γιατί δὲν γίνεται λόγος γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Αναφέρουμε μερικὰ μόνο ὀνόματα:

«Διαφημιζοντας τὴν ψηφιακὴ Ἔρευνα» (Advertising Digital Research), «Σύνδεσμος τῶν Ἐλεύθερων καὶ Ἀνεξάρτητων Βιομηχανικῶν τοῦ Κόσμου» (Association of the World's free and independent Industrials), «Πόλη τῶν Ἀθανάτων» (City of Immortals), «Δημιουργικὲς Σχολικὲς Ἔργασίες» (Creative Classworks), «Γερμανικὴ Τράπεζα γιὰ τὴν Παράδοση καὶ τὸν Πολιτισμὸ» (Deutsche Bank fur Tradition und Kultur), «Ἐλεύθεροι Γερμανικοὶ Παιδικοὶ Σταθμοί» (Freie Deutsche Kindergarten), «Ἐλεύθερα Γερμανικὰ Σχολεῖα» (Freie Defucsche Schulen), «Ἐλεύθερος Γερμανικὸς Τύπος» (Freie Deutache Presse).

Ἐπίσης, διάφορες ἄλλες ὀργανώσεις, πὺ ἀναφέρονται στὴν ἀρχιτεκτονικὴ, στὸν πολιτισμὸ, στὸ βιβλίον, στὴ μουσικὴ, στὴ δικαιοσύνη, στοὺς φοιτητὲς, στοὺς ἐργαζόμενους νέους, στὴ λαϊκὴ ἐπιμόρ-

φωση, στὶς μεταφορὲς, στὴν ἔρευνα, στὴν ἐκπαίδευση, στὸν κινηματογράφον, «Διεθνῆς Ὁμάδα Παραγωγῆς Κινηματογραφικῶν Παραγωγῶν» (International Film Productions Group).

Ἐπίσης Ὁργανώσεις γιὰ τὴν εἰρήνη, γιὰ τὸν ἰδανικὸ πολιτισμὸ καὶ τὴν ἰδανικὴ κοινωνία, γιὰ ἓνα καλλίτερον κόσμον (Movement for a Better World), γιὰ τὰ Ἀνθρώπινα δικαιώματα κ.ο.κ., ὅπως καὶ καθαρὰ πολιτικὲς ὀργανώσεις («Ἀντιπρόσωποι τοῦ Λαοῦ - Τὸ Χρυσὸ Κόμμα τῆς Γερμανίας» καὶ πολλὲς ἄλλες).

Μὲ πληρωμένες δημοσιεύσεις σὲ ἔφημερίδες σ' ὅλον τὸν κόσμον, ὁ Μαχαρίσι ἔκανε τὴν προσφορὰ του σὲ κάθε κυβέρνηση:

«Συμμαχία μὲ τὴν κυβέρνηση τῆς φύσης μέσω τῆς Βεδικῆς ἐπιστήμης καὶ τεχνολογίας Μαχαρίσι, γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ Παραδείσου στὴ γῆ. Ἐφαρμογὴ τοῦ Ἐνοποιημένου Πεδίου τοῦ Φυσικοῦ Νομοῦ γιὰ τὴν Ἀνύψωση κάθε Πλευρᾶς τῆς Ζωῆς πρὸς τὴν Τελειότητα» (Ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα», 25/2/1990). Στὸ δημοσίευμα ὁ Μαχαρίσι ὑπογραμμίζει:

«Τώρα παρουσιάζεται μία πολὺ ὠραία, μοναδικὴ καὶ ἄνευ προηγούμενου εὐκαιρία γιὰ κάθε ἡγέτη κράτους. Προσκαλῶ τοὺς ἡγέτες ὅλου τοῦ κόσμου νὰ ἐξετάσουν αὐτὴ τὴν προσφορὰ συμμαχίας μὲ τὸ φυσικὸ νόμον, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν πιὸ πρόσφατων ἀνακαλύψεων τῆς σύγχρονης φυσικῆς -τὴν ἀνακάλυψη τοῦ ἐνοποιημένου πεδίου τοῦ φυσικοῦ νόμου. Εἶναι πολὺ εὐκόλον γιὰ ὅποιονδήποτε μὲ στοιχειώδη εὐφυΐα νὰ καταλάβει ὅτι ἐὰν τὸ ἐνοποιημένο πεδίου ὑλῶν τῶν νόμων τῆς φύσης ἦταν προσιτὸ στὸν καθένα, τίποτα δὲν θὰ ἦταν ἀδύνατον γι' αὐτόν. Μέσω τῆς Βεδικῆς μου Ἐπιστήμης καὶ Τεχνολογίας -τῆς ἐπιστήμης καὶ τεχνολογίας τοῦ ἐνοποιημένου πεδίου- κάθε ἡγέτης κράτους μπορεῖ εὐκόλον νὰ ἔχει πρόσβα-

ση στο ένοποιημένο πεδίο και να φέρει τον τρόπο διακυβέρνησης που εφαρμόζει ή κυβέρνησή του σε τέλεια έναρμόνιση με τον τρόπο που κυβερνά ή φύση».

«Ο κόσμος βρίσκεται στο μέσον μιᾶς έντυπωσιακῆς μεταστροφῆς ἀπὸ τὴν ἐχθρότητα στὴ φιλία. Ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἐλευθερία ἀνατέλλουν σὲ πολλές χῶρες, ὑπάρχει παντοῦ ἓνα ξεπήδημα χαρᾶς.

Αὐτὴ ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴ δυστυχία, στὴν εὐτυχία καὶ τὴν εἰρήνη, προήλθε ἀπὸ τὴν αὐξηση τῆς συνοχῆς στὴν παγκόσμια συνείδηση -Φαινόμενο Μαχαρίσι- πὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων πὺ ἀσκοῦν τὸ πρόγραμμα τῆς Βεδικῆς Ἐπιστήμης καὶ Τεχνολογίας Μαχαρίσι -Τὰ προγράμματα Ὑπερβατικὸ Ἐπιλογισμοῦ καὶ ὙΔ-Σίντι (TM-Sidhi)».

«Μέσα ἀπὸ τὶς θεωρίες τοῦ κβαντικὸ πεδίου, ἡ σύγχρονη ἐπιστῆμη ἔφθασε νὰ κατανοήσει ὅτι ὅλοι οἱ νόμοι τῆς φύσης, οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν καθοδήγηση ὅλης τῆς δραστηριότητος στὴ Δημιουργία, ἀναδύονται ἀπὸ ἓνα βασικὸ ἐνοποιημένο πεδίο. Ἀπὸ τὸ ἐνοποιημένο πεδίο ἡ φύση κυβερνᾶ τὸ σύμπαν μὲ τέλεια τάξη καὶ πάντα πρὸς μία κατεύθυνση ἐξέλιξης».

«Σήμερα, κάθε κυβέρνηση μπορεῖ νὰ ἔχει εὐκολὴ πρόσβαση στο ἐνοποιημένο πεδίο. Μὲ τὴν ἐδραίωση μιᾶς ὁμάδας εἰδικῶν τῆς Βεδικῆς Ἐπιστήμης καὶ Τεχνολογίας Μαχαρίσι, πὺ θὰ δημιουργεῖ συνοχή, ὡς ἓνα ἀναπόσπαστο μέρος τῆς διακυβέρνησής της, κάθε κυβέρνηση μπορεῖ νὰ συνάψει συμμαχία μὲ τὴν κυβέρνηση τῆς φύσης».

«Μὲ αὐτὴ τὴν ἐπιστημονικὰ τεκμηριωμένη γνώση, δὲν εἶναι πλέον ἀπαραίτητο γιὰ κανένα ἄτομο ἢ ἔθνος νὰ συνεχίσουν νὰ ζοῦν μὲ προβλήματα καὶ δυστυχία. Κάθε κυβέρνηση μπορεῖ τώρα νὰ ἀναπτύξει κάθε πλευρὰ τῆς ἐθνικῆς ζωῆς πρὸς τὴν τελειότητα μὲ τὸ μεγαλόπνοο σχέδιο τοῦ Μαχαρίσι γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ Παράδει-

σου στὴ Γῆ. Τὸ σχέδιο αὐτὸ χρησιμοποιεῖ τὴ Βεδικὴ Ἐπιστῆμη καὶ Τεχνολογία Μαχαρίσι, γιὰ νὰ ἐφαρμόσει τὸ ἐνοποιημένο πεδίο τοῦ φυσικοῦ νόμου γιὰ τὸν ἐμπλουτισμὸ ὄλων τῶν πλευρῶν τῆς ζωῆς -ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς».

«Ἡ τεχνολογία γιὰ τέλεια κυβέρνηση -διακυβέρνηση βασισμένη στο ἐνοποιημένο πεδίο- συνίσταται στὴν ἐδραίωση μιᾶς ὁμάδας δημιουργίας συνοχῆς στο κράτος, ἢ ὁποῖα θὰ ἀναζωογονήσει τὸ ἐνοποιημένο πεδίο στὴν ἐθνικὴ συνείδηση. Κατὰ συνέπεια, θὰ καταστήσει τὴν κυβέρνηση ἱκανὴ νὰ κυβερνήσει μὲ τὴν ἴδια σιωπηλὴ τελειότητα, μὲ τὴν ὁποῖα ἡ κυβέρνηση τῆς φύσης κυβερνᾶ τὸ σύμπαν».

«Μὲ τὰ προγράμματα τοῦ Μαχαρίσι, πὺ σκοποῦ ἔχουν νὰ δημιουργήσουν τὸν Παράδεισο στὴ γῆ, οἱ κυβερνήσεις μποροῦν τώρα νὰ δημιουργήσουν εἰρήνη, εὐημερία, πληρότητα καὶ πρόοδο στὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους τους καὶ μία ὑψίστη ποιότητα ζωῆς -Τὸν Παράδεισο στὴ Γῆ- γιὰ ὅλη τὴν παγκόσμια οἰκογένεια».

Ἡ κίνηση τοῦ Μαχαρίσι ἐγκατέστησε ἤδη τὸ 1976 τὴν «Παγκόσμια Κυβέρνηση τῆς Ἐποχῆς τοῦ Φωτισμοῦ». Τὸ 1977 ἰδρύθηκε ἡ «GTM, ἑταιρία τῆς Παγκόσμιας Κυβέρνησης τῆς Ἐποχῆς τοῦ Φωτισμοῦ καὶ τῆς Ἐπιστήμης τῆς Δημιουργικῆς Διανοίας» γιὰ τὴν διατήρηση τῆς κοινωνίας σὲ ὀλοκληρωτικὴ τάξη.

Ὁ Μαχαρίσι ἔχει ἤδη ὑπογραμμίσει: «Ὑπάρχει μόνον ἓνας νόμος πὺ πρέπει νὰ ψηφίσουν ὅλες οἱ κυβερνήσεις καὶ τότε αὐτόματα καθένας θὰ γίνεῖ νομοταγῆς. Αὐτὸς νόμος θὰ ὑπαγορεύει τὴ γνώση τῆς Ἐπιστήμης τῆς Δημιουργικῆς Διανοίας καὶ τὴν πρακτικὴ τοῦ Ὑπερβατικὸ Ἐπιλογισμοῦ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα. Μὲ αὐτὸν τὸν νόμο θὰ ἐκπληρωθεῖ ὀλοκληρωτικὰ ὁ σκοπὸς τῶν νόμων»².

2. Maharishi Mahesh Yogi, The Western TM Reporter, Summer 1974, σ. 12.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΣΥΓΧΥΣΗ

του κ. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδούλου,
Προέδρου του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

«Χριστός, Απόλλωνας, Λευκή Αδελφότητα, Κοίλη Γῆ, Ἴελ, Ἐλοχίμ, Νεφελίμ, Διεθνείς Συνομοσίες, Γέροντες, Προφητείες, UFO, Αποκρυφισμός, Δαιμονολογία, Ἐξορκισμοί», είναι μερικά μόνο από τὰ θέματα μέ τὰ ὁποῖα ἀσχολοῦνται οἱ τηλεοπτικές ἐκπομπές προώθησης βιβλίων καί πονημάτων τοῦ «ἐρευνητῆ - συγγραφέα» κ. Δημοσθένη Λιακόπουλου¹.

Τό γεγονός δέν θά ἦταν ἄξιο ἰδιαίτερου σχολιασμοῦ, ἀφοῦ τέτοιου εἴδους βιβλία κυκλοφοροῦν, μέ ἀνάλογο περιεχόμενο, ἀπό τήν ἐποχή ἀκόμα τοῦ Μεσαίωνα. Μπορεῖ νά τὰ ἀνακαλύψει κανείς στά ράφια βιβλιοπωλείων ἀλλά καί ὁμάδων πού ἀσχολοῦνται μέ μεταφυσικές ἀνα-

1. Τά ὅσα ἀναφέρομε καί σχολιάζομε κατωτέρω, ἀφοροῦν μόνο στίς ἀπόψεις τοῦ κ. Λιακόπουλου καί ὄχι στό πρόσωπό του τό ὁποῖο σεβόμαστε δεόντως.

Ὁ F. W. Haack, στήν εἰσήγησή του πού ἔκανε στή «Συνδιάσκεψη Ρωμαιοκαθολικῶν ἐντεταλμένων γιά θέματα αἰρέσεων καί κοσμοθεωριῶν»³ ἀναφέρθηκε στήν ἀκόλουθη ἀποψη τοῦ Μαχαρίσι, πού ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τὸ θεμέλιο τοῦ «νέου πολιτισμοῦ»:

«Δέν ὑπάρχει θέση καί οὔτε θά ὑπάρξει ποτέ θέση γιά τοὺς ἀδύνατους. Ὁ ἰσχυρὸς θά κυβερνάει καί ἂν ὁ ἀδύνατος δέν θέλει νά ἀκολουθήσει, δέν ὑπάρχει γι' αὐτὸν θέση... Στήν ἐποχή τοῦ Φωτισμοῦ δέν ὑπάρχει θέση γιά ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν τὴ γνώση... Ἡ ἀνυπαρξία

ζητήσεις. Τό φαινόμενο ὅμως ἔχει πάρει διαστάσεις ἀπό τὴ στιγμή πού δημιουργεῖ σύγχυση καί ἀλλοίωση τῆς χριστιανικῆς συνείδησης τοῦ μέσου Ἑλληνα πολίτη, ἀφοῦ γιά τὴν προώθηση αὐτῶν τῶν βιβλίων γίνεται χρῆση τοῦ μέσου τῆς Τηλεόρασης σέ πολὺ μεγάλο βαθμό.

Ὁ κ. Λιακόπουλος εἶναι ὁ ἀποκλειστικός παρουσιαστής καί διαφημιστής μιᾶς μεγάλης γκάμας βιβλίων πολλὰ ἀπό τὰ ὁποῖα φέρεται νά ἔχει γράψει ὁ ἴδιος. Ὁ συγγραφέας ἀσχολεῖται μέ πλῆθος μεταφυσικῶν καί παραφυσικῶν θεμάτων, πού μπλέκονται ὅμως -καί αὐτό εἶναι τό πρόβλημα- μέ τὴν Ἐθνική ταυτότητα τῶν Ἑλλήνων ἀλλά καί τὴν Χριστιανική καί Ὁρθόδοξη πνευματικότητα.

Ὁ ἴδιος διαθέτει ἓνα χαρακτηριστικὸ ἐπικοινωνιακὸ χάρισμα καί μιὰ ἀμεσότη-

τῶν ἀδυνάτων ἦταν πάντοτε νόμος τῆς φύσης»⁴.

Ὅπως ἀνέφερε ὁ F. W. Haack, δέν εὐδοκίμησε ἡ προσπάθεια τοῦ Μαχαρίσι νά ἐπιβληθεῖ στήν πολιτικὴ σκηνὴ τῆς Γερμανίας μέ τὸ «Χρυσὸ Κόμμα», μέ τὸ «Γερμανικὸ Δακτύλιο ἐκλογέων» ἢ καί μέ τὴν «Παγκόσμια Ἐταιρία Ἐλευθέρων καί Ἀνεξαρτήτων Πολιτικῶν»⁵.

(Συνέχεια στό ἐπόμενο).

3. Hildesheim, Φεβρουάριος 1990.

4. Maharishi Mahesh Yogi, στό βιβλίο τῆς κίνησης: Inauguration of the Dawn of the Age of Enlightenment, MIU - Press, σ. 47.

5. Βλέπε καί: Α. Αλεβιζοπούλου, Ψυχοναρκωτικά.

τα, πού θυμίζει σέ πολλά σημεία τούς αμερικανούς «τηλε-εὐαγγελιστές». Ὁ λόγος του χειμαρρώδης. Χρησιμοποιεῖ διάφορα ἐπικοινωνιακά τρῦκ (αὐξομείωση στήν ἔνταση τῆς φωνῆς, παρακλήσεις, ρητορικά σχήματα, ἀκόμα καί προσταγές πρὸς τούς τηλεθεατές π.χ. «...σηκωθεῖτε τώρα! Από καναπέδες, ντιβάνια, πολυθρόνες, καρέκλες... καί πάρτε τηλέφωνο»!) καί διάφορα ἐποπτικά μέσα: video, animation, τραγούδια καί μουσικές ἀνάλογου περιεχομένου μέ τὰ βιβλία κ. ἄ., τὰ ὅποια προκαλοῦν τό ἐνδιαφέρον τοῦ τηλεθεατῆ.

Ἐπαναλαμβάνουμε, ὅτι ἡ διαφήμιση καί μόνο βιβλίων δέν θά ἦταν ἄξια σχολιασμοῦ. Μέσα ὅμως ἀπό αὐτές τίς ἐκπομπές, προβάλλονται κάθε εἴδους Ἀποκρυφιστικές θεωρίες (Κοίλη Γῆ, Λευκή Ἀδελφότητα, μεγάλη Πυραμίδα), ἀναβιώνει μιά λανθάνουσα ἀρχαιολατρία μπλεγμένη μέ τή χριστιανική διδασκαλία, ἕνα κράμα ἐθνικισμοῦ καί προγονολατρίας μέ ρατσιστικές ἀποχρώσεις, ἀλλά καί μιά ἀκατάσχετη συννομισιολογία –οἱ πάντες ἀπεργάζονται, κατά τόν κ. Λιακόπουλο, τόν ἀφανισμό τῶν Ἑλλήνων-. Μπλέκονται μέ μεγάλη εὐκολία ἡ δαιμονολογία μέ τήν οὐφολογία καί τούς ἐξωγήινους. Καί τέλος, χῶρο στίς ἐκπομπές τοῦ κ. Λιακόπουλου ἔχουν οἱ γέροντες τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ προφητεῖες τοῦ πατρο-Κοσμᾶ καί τοῦ Γέροντα Παῖσιου, μάλιστα ἐρμηνευμένες μέ τέτοιο τρόπο πού σίγουρα δέν φαντάζονταν ἀκόμα καί οἱ ἴδιοι οἱ πατέρες.

Μετά ἀπό μιά σχετική ἔρευνα ὄλων τῶν «καταπληκτικῶν» καί ἐξωφρενικῶν θεωριῶν τοῦ κ. Λιακόπουλου καταλήξαμε στά ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1. Στά βιβλία πού ὑπογράφει περιέχονται «ἀνακαλύψεις» καί θεωρίες οἱ ὅποιες τίς περισσότερες φορές δέν συμβαδίζουν μέ τή λογική καί τήν ἐπιστήμη. Αὐτό βέβαια δικαιολογεῖται ἀπό τό συγγραφέα

ἀφοῦ πάντοτε δίνεται μιά μεταφυσική διάσταση σέ κάθε ἐπιστημονική θεωρία. Ἔτσι, σύμφωνα μέ τόν κ. Λιακόπουλο: «ἡ γῆ εἶναι κούφια γεμάτη μιὰ ἔθνη διαβολαράιους καί καλλικατζαραίους Νεφελίμ, ὁ ἥλιος εἶναι σιδερένια μηχανή, οἱ ὑποχθόνιοι ζοῦν ἀνάμεσά μας καί τρῶνε ἀνθρώπους, ὁ Διόνυσος καί ὁ Μεγαλέξανδρος ἔπειτα ἀπό ἐντολή τοῦ Θεοῦ βούλωσαν τρύπες μέ τεράστιες τάπες-πυραμίδες, ἡ σελήνη εἶναι γεμάτη ἑλληνικές πόλεις καί μέλαθρα, ὁ Λουκιανός ἔγραψε ἀληθῆ ἱστορία, ὁ πλανήτης εἶναι ἑλληνικός, ὅλοι οἱ πολιτισμοί εἶναι ἑλληνικοί, ὅλες οἱ γλῶσσες προέρχονται ἀπό τήν ἑλληνική, ὁ Ἀριστοτέλης ἀνακάλυψε τή σχετικότητα καί τό νόμο τῆς ἀπροσδιοριστίας, ὅλες οἱ γνώσεις τοῦ κόσμου εἶναι γραμμένες στά ἀρχαῖα ἑλληνικά χειρόγραφα, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦταν μονοθεῖστες, μᾶλλον πρῶτοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί καί δέν πίστευαν στό δωδεκάθεο...»² Σέ αὐτό τόν «ὄρυμαγδό» τῶν θεωριῶν ὁ κ. Λιακόπουλος ἀπαντᾷ πάντα μέ πλῆθος «ἐπιχειρημάτων», video, φωτογραφιῶν, ἐγγράφων καί δημοσιευμάτων. Οἱ περισσότερες ἀπό αὐτές τίς θεωρίες καταρρίπτονται ὡς ἀβάσιμες, ἀπό ἀνθρώπους πού ἔχουν μιά σχετική γνώση καί πανεπιστημιακή μόρφωση. Ὁ μέσος ὅμως πολίτης μπορεῖ εὐκολά νά ἐντυπωσιαστεῖ, νά προβληματιστεῖ, ἕως καί νά ἐκστασιαστεῖ μέ τόν τρόπο πού προβάλλονται ὅλα αὐτά μέσα ἀπό τίς σχετικές ἐκπομπές.

2. Εἶναι ἀπορίας ἄξιο, πῶς ὁ κ. Λιακόπουλος χρησιμοποιεῖ στοιχεῖα πού μέ μιά μικρή ἔρευνα στό διαδίκτυο καί στή σχετική βιβλιογραφία, ἀποδεικνύεται περὶτρανα ὅτι εἶναι ἀστήρικτα καί παραπλανητικά. Ἔτσι, ἔχει διαπιστωθεῖ ὅτι «ὁ σκελετός Κενταύρου, πού ἀνακαλύφθηκε καί φυλάσσεται σέ πανεπιστήμιο», δέν

2. http://reader.feedshow.com/show_items-feed=835e8ddc02de8cd96943df93a43557b

είναι τίποτα άλλο από μία φάρσα που θέλησε να κάνει ένας καθηγητής, ενώ οι φωτογραφίες με σκελετούς γιγάντων με «μικροσκοπικούς» ανθρώπους δίπλα τους, αποτελούν «πειραγμένες» φωτογραφίες από διαγωνιζόμενους σε ένα διαγωνισμό του «photoshop». Η παράθεση παρόμοιων «ντοκουμέντων» είναι ατελείωτη. Η χρήση τέτοιων «ἀποδεικτικῶν» μέσων όμως κατά τή γνώμη μας, μπορεί να οδηγήσει τό κοινό σε παραπληροφόρηση και σύγχυση.

3. Παραποιείται συστηματικά από τόν κ. Λιακόπουλο τό περιεχόμενο τῆς Ἀγίας Γραφῆς προκειμένου να ὑποστηριχθοῦν καί μέ χωρία οἱ θεωρίες του. Ἄλλωστε, ὅπως ἔχει πεῖ ὁ ἴδιος σέ ἐκπομπή του, οἱ «ἑβδομήκοντα», πού μετέφρασαν τό ἐβραϊκό κείμενο στά ἑλληνικά, «παραχάραξαν» τό κείμενο τῆς Π. Διαθήκης. Ἔτσι, δέν διστάζει να ἀλλοιώνει ὁ ἴδιος τά χωρία, προκειμένου να στηρίξει τίς θεωρίες του. Τό χωρίο π. χ. τοῦ Ψάλμ. ΡΓ', στίχ. 4: «ὁ ποιῶν τούς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καί τούς λειτουργούς αὐτοῦ πυρός φλόγα», γίνεται: «ὁ ποιῶν τούς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καί τούς **ἐλοχίμ** αὐτοῦ πυρός φλόγα»³. Ἀλλοιώνοντας τό χωρίο: Γέν. ΣΤ' στίχ. 1-4, προσπαθεῖ να στηρίξει τήν περίφημη θεωρία του γιά τά «Ἐλοχίμ καί τά Νεφελίμ». **Ἡ θεωρία του ἔχει ὡς ἐξῆς:** «*Ἐν ἀρχῇ ὁ Θεός ἔκανε τούς Ἐλοχίμ τόν οὐρανό καί τήν γῆ, αὐτοί κάταν Νεφελίμ ἀφοῦ διασταυρώθηκαν μέ τούς ἀνθρώπους, τά κακά Νεφελίμ ἔμειναν κακά καί τά καλά γίναν Ἐλ. Ἀπό τά καλά νεφελίμ τά Ἐλ βγήκαν οἱ Ἕλληνες. Τά κακά ζοῦνε κάτω ἀπό τή γῆ (τήν κοίλη γῆ) καί ἐξουσιάζουν τόν κόσμο, μέχρι να γίνει πόλεμος ξανά...»⁴.*

4. Στό βιβλίο πού διαφημίζει: «**Ὁ καιρός γάρ ἐγγύς**», παρουσιάζεται καί σχο-

λιάζεται ἐκτενῶς ἡ λεγόμενη «Προφητεία τοῦ Τραχωνίου Λεμεσοῦ». Μάλιστα ἐπί καθημερινῆς βάσης στίς ἐκπομπές του γίνεται προσπάθεια να συνδεθοῦν διάφορα γεγονότα τῆς ἐπικαιρότητας μέ τίς ἐν λόγω «προφητείες». Ἀποκρύπτεται ὅμως τό γεγονός ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐξέτασε τό φαινόμενο καί ἀπέρριψε τίς δῆθεν «προφητείες» ὡς ἀπαράδεκτες: «Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔχοντας ὑπόψη τίς ἀπόψεις μελῶν τῆς πού ἐκφράστηκαν ἀπό καιρό, καθῶς καί τήν ἐκθεση τῆς Ἐπιτροπῆς, πού ὀρίστηκε γιά ἐξέταση τῆς ἐμφάνισης “σημείων”, σέ οἰκία στό Τραχῶνι, ἀποδέχεται χωρίς καμία ἐπιφύλαξη τό πόρισμα τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι **τά κακότεχνα σχεδιάσματα, τά γράμματα καί οἱ ἡμερομηνίες στήν πιό πάνω οἰκία εἶναι “ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΠΑΘΗΣ” καί “ἀσυνάρτητον συνονθύλευμα φαντασιῶν πασχούσης καί ἀπατώσης προσωπικότητος”**». (Ἀνακοινωθέν Ἱεράς Συνόδου Κύπρου 7/7/99).

Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἀνά τούς αἰῶνες, συνέχονται ἀπό ἕνα φόβο γιά τό μέλλον καί τά ἔσχατα. Ἔτσι, πολύ εὔκολα σαγηνεύονται ἀπό κάθε εἶδους προφητείες καί ἐνοράσεις. Τό κλειδί γιά τήν ἀναγνώριση κάθε εἶδους προφητικοῦ λόγου, κατ' ἀρχήν, εἶναι ἡ «διάκριση τῶν πνευμάτων», διότι εἶναι δυνατόν πολλές φορές να ὀμιλοῦν ἀκόμη καί δαιμόνια. Γιά τήν ἐρμηνεία μιᾶς προφητείας τόν πρῶτο λόγο ἔχει ἡ Ἐκκλησία. Κάθε ἰδιωτική προσπάθεια ἐρμηνείας, ἀκόμα καί ἂν κρύβει εὐσεβῆ πόθο καί θρησκευτική εὐλάβεια, ἐφόσον εἶναι ξεκομμένη ἀπό τήν Ἐκκλησία μπορεί να οδηγήσει τούς ἀνθρώπους σέ επικίνδυνες ἀτραπούς. Πόσο μάλλον ὅταν κάποιος, ἀντί να ἐρμηνεύει προφητείες, παράγει ὁ ἴδιος «προφητικό» λόγο. Δέν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις «φωτισμένων» «προφητῶν» πού δημιούργησαν σύγχυση σέ πλῆθος

3. <http://infolyasis.info/?p=62>

4. Στό ἴδιο.

Η ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ

του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα¹,
πολιτικού επιστήμονος.

(β' μέρος)

Θυμᾶμαι κάποτε στὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά -ἐγὼ δὲν τὸ διδάχθηκα, ἀλλὰ θυμᾶμαι ὅτι ὑπῆρχε- ἓνα κείμενο τοῦ Λυκούργου μέ τίτλο: «Λόγος κατὰ Λεωκράτους». Τοῦ ῥήτορος Λυκούργου τοῦ Ἀθηναίου, ὄχι τοῦ Σπαρτιάτη. Ἐκεῖ, λοιπόν, ὑπῆρχε μέσα καὶ ὁ περίφημος ὄρκος τῶν Ἀθηναίων ἐφήβων. Καὶ ἐδιδάσκετο τὸ κείμενο αὐτὸ διότι ἔδινε τὸ δίδαγμα πῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἔφηβοι σὲ μιὰ δημοκρατικὴ κοινωνία, πού ὄλοι σήμερα τὴν τονίζουν ὡς πρότυπο δημοκρατίας μὲ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, στὴν ἀρχαία Ἀθήνα δηλαδή, ἔπαιρναν τὴν ἀγωγή τους. Αὐτοὶ οἱ παῖδες, οἱ νέοι, ἔδιναν τὸν ὄρκο νὰ τιμοῦν τὴν πατρίδα, τὸ συναγωνιστῆ, τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια ἐκεῖνα πού ἐσέβοντο τότε. Τέτοια κείμενα ἀρχίζουν καὶ φεύγουν ἀπὸ τὰ σχολεῖα, ὅπως καὶ τὰ κείμενα τῶν Πατέρων ἔχουν φύγει, καὶ γενικὰ νομίζω

ὅτι τείνουμε σὲ μιὰ ἀγωγή ὑπερβολικῶν δικαιωμάτων μὲ ἐλάχιστη ἀναφορὰ σὲ καθήκοντα. Θὰ ᾿πρεπε ἴσως, καὶ γι' αὐτὸ μιλοῦμε γιὰ ἑλληνορθόδοξη παιδεία, τὸ σχολεῖο νὰ μιᾶ στὰ παιδιά νωρὶς καὶ γιὰ τὴν ἔννοια τῶν καθηκόντων, τὴν ἔννοια τῶν ὑποχρεώσεων πρὸς τὸ κοινωνικὸ σύνολο. Ἄς ἔρθουμε στὰ ἐπιμέρους μαθήματα, νὰ δοῦμε σήμερα τί ἀντιρρήσεις ὑπάρχουν καὶ ποιὸ θὰ ᾿ταν τὸ περιεχόμενο, ποιὸ πρέπει νὰ ᾿ναι τὸ περιεχόμενο μιᾶς πραγματικῆς ἑλληνορθόδοξου παιδείας στὸν 21^ο αἰῶνα. Δὲν λησμονοῦμε τὴν ἐποχὴ πού ζοῦμε, δὲν ζοῦμε στὸ Βυζάντιο, δὲν ζοῦμε στὴν τουρκοκρατία. Τιμοῦμε ὄλες τὶς γενιές ἐκείνες πού δούλεψαν σὲ δύσκολα χρόνια, σὲ κρυφὰ ἢ φανερὰ σχολεῖα, ἀλλὰ σήμερα ζοῦμε, δόξα τῷ Θεῷ, σὲ μιὰ κοινωνία, ἢ ὅποια ἔχει ἀνέσεις, ἔχει ἐλευθερίες. Ὅμως θὰ πρέπει νὰ προσέχουμε μήπως οἱ ἐλευθερίες αὐτὲς τελικὰ λειτουργήσουν εἰς βάρος τῆς κοινωνικῆς καὶ ὀρθοδόξου συνειδήσεως καὶ τῆς ἑλληνορθόδοξου καὶ πατριωτικῆς

1. Απομαγνητοφωνημένη ὁμιλία του στό Σεμινάριο Ὀρθόδοξου Πίστεως, πού γίνεται κάθε Κυριακὴ στό Ἐνοριακό Κέντρο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς, τοῦ ὁμωνύμου προαστείου, ἀπὸ 11.30' π.μ. ἕως 1 μ.μ.

ἀνθρώπων καὶ τελικὰ καταδικάστηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Ἡ ἔμμομή τοῦ κ. Λιακόπουλου σὲ ἀμφιβόλου ποιότητας προοράσεις καὶ λαϊκοῦ τύπου προφητείες, πού εἶναι μάλιστα καταδικασμένες ἐπίσημα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, προκαλεῖ τουλάχιστον ἐντύπωση. Ἡ ἐνασχόλησή του ἐπίσης μὲ θεωρίες ξεχασμένες ἀπὸ καιρὸ, τίς ὁποῖες προβάλλει ὡς νέες πρωτότυπες δικές του ἀνακαλύψεις, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ

ἀμφιβόλου προέλευσης «ντοκουμέντα» καὶ ἀποδείξεις τῶν θεωριῶν του, ὀδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ἡ ψευδοεπιστήμη καὶ ἡ μελλοντολογία «πουλᾶνε» καὶ μάλιστα πολύ. Ἡ ἀνάμιξη δὲ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν λόγων τοῦ γέροντος Παῖσιου καὶ τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ μὲ ὅλο αὐτὸ τὸ συνονθύλευμα τῶν κοσμοθεριῶν τοῦ κ. Λιακόπουλου ἀποτελεῖ τουλάχιστον ἀσέβεια πρὸς τὰ πρόσωπά τους, ἂν ὄχι προσπάθεια σύγχυσης τοῦ κοινού.

συνειδήσεως τῶν νέων μας. Ἄς πᾶμε στὰ ἐπιμέρους μαθήματα, διότι γι' αὐτὰ ἀκούμε κατὰ καιροὺς διάφορες ἀμφισβητήσεις καὶ τώρα τελευταία ὑπάρχει μιὰ ἔντονη πολεμικὴ κυρίως γιὰ δύο μαθήματα, γιὰ τὰ θρησκευτικὰ καὶ γιὰ τὴν ἱστορία.

Μάθημα θρησκευτικῶν. Πάντοτε στοὺς μαθητικούς Ἐλέγχους ἂν θυμόσαστε ἤδη ἀπ' τὸν 19^ο αἰῶνα μέχρι σήμερα, οἱ βαθμολογίες ἀρχίζουν μὲ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Ἰσχύει τὸ «ἀπὸ Θεοῦ ἀρξασθαι» -ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχει ἀλλάξει στὰ σύγχρονα σχολεῖα- ὅταν παίρνει τὴν βαθμολογία τὸ παιδί, ἀρχίζει πάντα ἀπὸ τὰ θρησκευτικά. Τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Ἑλλάδα καὶ μόνο στὴν Ἑλλάδα θὰ ἔλεγα, ὑπάρχει μιὰ ἀμφισβήτηση, μιὰ πολεμικὴ, ἡ ὁποία λέει ὅτι δὲν πρέπει νὰ διδάσκεται ἡ Ὁρθοδοξία ὡς βάση στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ἀλλὰ νὰ γίνεῖ τὸ μάθημα αὐτὸ θρησκευτιολογικό. Δηλαδή πέντε σελίδες Ὁρθοδοξία, πέντε Ἰσλάμ, πέντε Βουδδισμός, πέντε Ἰουδαϊσμός, νὰ γίνεῖ ἓνα συνονθύλευμα ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων. Οἱ ἐπικαλούμενοι αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα λένε 1^ο) ὅτι τὸ ἐπιβάλλει ἡ Εὐρώπη -θὰ ἀποδείξω ὅτι δὲν ἐπιβάλλει τίποτα τέτοιο ἡ Εὐρώπη, ἀντιθέτως ἄλλα ἐφαρμόζει ἡ Εὐρώπη- καὶ 2^ο) ἐπικαλοῦνται τὸ ὅτι «ἔχουμε καὶ κάποιους ἀλλοδαποὺς πλέον στὰ σχολεῖα, μέσα στὶς τάξεις».

Ξεκινῶ ἀπ' τὸ δεύτερο ἐπιχείρημα καὶ λέγω: Σαφέστατα ὑπῆρχαν καὶ θὰ ὑπάρχουν ἀλλόθρησκοι, δὲν τοὺς ὑποχρεώνει κανεὶς νὰ παραμείνουν ἂν δὲν θέλουν στὸ μάθημα τῶν Ὁρθοδόξων θρησκευτικῶν, ἀλλὰ κι ἂν θέλουν νὰ μείνουν, κέρδος θὰ εἶναι. Ξέρω σὲ πολλές περιπτώσεις παιδάκια πού πηγαίνουν στὸ Δημοτικὸ ἢ στὸ Γυμνάσιο, καὶ κατάγονται ἀπὸ ἄλλες χῶρες, ἀπὸ ἄλλους πολιτισμούς, ἀπὸ ἄλλες θρησκείες, τὰ ὅποια ἀκούγοντας τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν βαπτίστηκαν, ἔφεραν καὶ τὴν οἰκογένειά τους κοντὰ στὴν Ἐκκλησία. Εἶναι κι αὐτὸ μιὰ μορφή

ἱεραποστολῆς. Δὲν βλάπτει ἂν θέλει καὶ ὁ ἄλλος νὰ ἀκούει, ἂν δὲν θέλει μπορεῖ νὰ φύγει ἀπ' τὸ μάθημα, ἔχει νομοθετηθεῖ αὐτό, ἀλλὰ ἐδῶ ὑπάρχει ἡ διαφορά. Σ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες, Ἰσπανία κι ἀλλοῦ, ὁ μὴ χριστιανὸς ὅταν φεύγει ἀπ' τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, δὲν πάει στὴν αὐλὴ νὰ παίξει μπάλα, ὅπως γίνεται ἐδῶ, ἀλλὰ πηγαίνει στὴ διπλανὴ αἴθουσα καὶ διδάσκεται εἴτε Φιλοσοφία εἴτε Ἠθικὴ εἴτε στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς χώρας πού τὸν φιλοξενεῖ, καὶ εἶναι μάθημα πού βαθμολογεῖται. Διότι τώρα, τί γίνεται στὴν Ἑλλάδα, ἔτσι ὅπως ἔχει γίνεῖ ἡ νομοθεσία; Ὁ Ὁρθόδοξος κάνει θρησκευτικά, ἐξετάζεται, βαθμολογεῖται, ὁ μὴ Ὁρθόδοξος ἂν θέλει νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπαλλάσσεται, πάει παίζει μπάλα κι ἔχει ἓνα μάθημα λιγότερο. Ἐὰν θεσπίσουμε ὅτι στὴ διπλανὴ αἴθουσα θὰ διδάσκεται ἑναλλακτικὰ Φιλοσοφία ἢ Ἠθικὴ ἢ Γλῶσσα γιὰ νὰ βελτιωθεῖ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, θὰ εἶναι πολλοὶ λίγοι ἐκεῖνοι πού θὰ ἀπαλλάσσονται ἀπ' τὰ θρησκευτικά, διότι τώρα λειτουργεῖ κάπως σάν κίνητρο: Ἄ, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ ἓνα μάθημα δηλώνω ἀντιρροησίας, δηλώνουν οἱ γονεῖς, «τὸ παιδί μου νὰ ἀπαλλαγεῖ», καὶ μερικοὶ ἀπαλλάσσονται. Νὰ ὑπάρχει ἀπαλλαγὴ, ἀλλὰ μὲ ἑναλλακτικὸ μάθημα ἐξ ἴσου ἐξεταζόμενο καὶ βαθμολογούμενο. Αὐτὸ γίνεται σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Γιὰ νὰ δώσουμε λοιπὸν ἓνα περιγράμμα ἐν συντομία, ἐπειδὴ ζοῦμε στὸν 21^ο αἰῶνα, σήμερα στὴν ἐποχὴ μας τί γίνεται στὸν εὐρωπαϊκὸ χῶρο. Ἰσχύει αὐτὸ πού λένε ὀρισμένοι ὅτι ἡ Εὐρώπη ἐπιβάλλει νὰ κάνουμε θρησκευτιολογία; Ὁχι, δὲν ἰσχύει.

Περίπτωση πρώτη: Ανατολικὴ Εὐρώπη. Χῶρες πού ἔζησαν ἐπὶ πενήντα ἢ ὀγδόντα χρόνια ἓνα ἀθεϊστικὸ σύστημα ἐπαναφέρουν τὰ θρησκευτικὰ εἴτε ὡς ὑποχρεωτικὸ μάθημα εἴτε ὡς πειραματικὸ μάθημα, δοκιμαστικά, καὶ μάλιστα μὲ

έμφαση στο Όρθοδοξο περιεχόμενο. Η Σερβία, τὰ Σκόπια, πλὴν τῶν Ἀλβανῶν τῶν Σκοπίων, καὶ ἡ Ρουμανία ἐπανεφέραν ὑποχρεωτικὸ τὸ μάθημα τῶν Ὀρθόδοξων θρησκευτικῶν. Στὴ Σερβία μάλιστα, δὲν τὸ ζήτησε ἡ Ἐκκλησία, τὸ κράτος ζήτησε ἀπ' τὴν Ἐκκλησία νὰ γράψει τὰ βιβλία γιὰ νὰ ἐπανεέλθει τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Ἡ Βουλγαρία ἀπὸ πέρσου τὸ ἐφαρμόζει πειραματικά. Ὀρθόδοξα θρησκευτικὰ ἐκεῖ πού εἶναι Ὀρθόδοξοι, στὸ νότο πού ἔχει μουσουλμάνους νὰ μαθαίνουν τὴν θρησκεία τους, εἶναι δικαίωμά τους. Καὶ ἡ Ῥωσσία σέ ὀρισμένες περιοχὲς πού δὲν ὑπάρχει ἰσχυρὸ μουσουλμανικὸ στοιχεῖο, ἐκεῖ πού εἶναι μόνον Ὀρθόδοξοι, ἀπὸ πέρσου εἰσήγαγε δοκιμαστικὰ τὸ μάθημα «Στοιχεῖα Ὀρθόδοξου Πίστewος καὶ Ὀρθόδοξου Πολιτισμοῦ». Εἶναι δοκιμαστικὸ γιατί ἐπὶ ἑβδομήντα χρόνια δὲν εἶχαν βιβλία, δὲν ἤξεραν αὐτὸ τὸ μάθημα, δὲν τὸ ἐδίδασκαν. Ἀρχίζει ὅμως νὰ ἐπανερχεται. Καὶ ἐρωτῶ: ὅταν θὰ ῥθουν οἱ Ρουμάνοι καὶ οἱ Ῥώσοι καὶ οἱ Σέρβοι καὶ θὰ ζητήσουν τὰ δικὰ μας σχολικὰ βιβλία ὡς πρότυπα γιὰ νὰ γράψουν τὰ δικὰ τους, τί θὰ τοὺς ποῦμε; Ξέρετε, τώρα πού ἐσεῖς ἀνακαλύπτετε καὶ πάλι τὰ Ὀρθόδοξα θρησκευτικὰ, ἐμεῖς εἴμαστε οἱ μοντέρνοι καὶ ἀποφασίσαμε νὰ τὰ μεταρῆψουμε σέ θρησκευσιολογία; Πρὸς Θεοῦ!

Πᾶμε σε μιὰ δευτέρη περίπτωση, γι' αὐτοὺς πού λένε «εἶπε ἡ Εὐρώπη, εἶπε ἡ Εὐρώπη...». Ῥώτησα γνωστοὺς μου πού ἐργάζονται στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση. Στὸ Στρασβούργο, στὶς Βρυξέλλες, ἐκεῖ πού ἔχει ὑπαλλήλους, οἱ εὐρωπαϊκὲς κοινότητες ἔχουν ὑπαλλήλους καὶ πληρώνει ἡ ἴδια ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση τὰ σχολεῖα γιὰ τὰ παιδιά τῶν ὑπαλλήλων. Εἶναι τὰ λεγόμενα εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα. Ἄρα, λέω, ποιά καλύτερη ἀπάντηση θὰ βροῦμε ἀπ' αὐτήν; Τὰ παιδιά τῶν ὑπαλλήλων τῶν εὐρωπαϊκῶν κοινοτήτων ἀπὸ τὴν πρώτη Δημοτικῶν κάνουν θρησκευτικὰ μὲ περιε-

χόμενο ὁμολογιακὸ καὶ ὄχι θρησκευσιολογικό. Δηλαδή, γιὰ τὰ παιδιά τῶν Ἑλλήνων Ἑλλάδος καὶ Κύπρου, καὶ τώρα μπήκε ἡ Βουλγαρία, ἡ Ρουμανία κ.λ.π στὶς εὐρωπαϊκὲς κοινότητες, ἀπὸ τὴν πρώτη Δημοτικῶν –πρώτη καὶ δευτέρα Δημοτικῶν εἶναι μιὰμιση ὥρα, μετὰ γίνεται δίωρο τὸ μάθημα– ἔρχεται ἱερεὺς ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Μητρόπολη τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ διδάσκει Ὀρθόδοξα θρησκευτικὰ. Τὰ βιβλία καὶ τὸ πρόγραμμα τὰ ἐλέγχει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἡ τοπική. Στὴ διπλανὴ αἶθουσα τὰ παιδιά τῶν Ἰταλῶν, Πορτογάλων, Ἰσπανῶν κ. ἄ. διδάσκονται ἀπὸ Ρωμαιοκαθολικὸ κληρικὸ θρησκευτικὰ. Παραδίπλα, οἱ Λουθηρανοὶ κ. ο. κ. Ὅσοι εἶναι μουσουλμάνοι ἢ εἶναι ἄθεοι ἢ δηλώνουν ἀδιάφοροι, παρακολουθοῦν μάθημα φιλοσοφίας καὶ ἠθικῆς. Δὲν παίζουν μπάλα, δὲ λουφάρουν ὅπως στὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχει λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἐπιλογή. Ἡ κάνεις ὁμολογιακὰ θρησκευτικὰ ἢ κάνεις φιλοσοφία καὶ ἠθική. Ὅμως κανεὶς δὲ μιλάει γιὰ θρησκευσιολογία. Τὰ θρησκευτικὰ γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ τὰ Βουλγαρόπουλα καὶ Ρουμανόπουλα εἶναι Ὀρθόδοξα θρησκευτικὰ. Ὅταν λοιπὸν ἡ ἴδια ἡ Εὐρώπη χρηματοδοτεῖ τὰ σχολεῖα αὐτὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ Εὐρώπη καλεῖ τὸν Ὀρθόδοξο Μητροπολίτη Βελγίου ἢ Γαλλίας ἢ ὅπουδήποτε εἶναι αὐτὰ τὰ σχολεῖα, νὰ γράψει τὰ βιβλία καὶ νὰ ἐπιλέξει τοὺς καθηγητές, ἄς μὴν μᾶς λένε ὅτι ἡ Εὐρώπη ἐπέβαλε νὰ ἀλλάξουμε τὸ περιεχόμενο τῶν θρησκευτικῶν. Τὴν ἐπικαλοῦνται κάποιοι τὴν Εὐρώπη γιὰ τὶς δικὲς τους ἁμαρτίες. Εἶναι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις.

Πᾶμε στὴν Γαλλία, τὴν ὁποία ἔχουν ὡς πρότυπο οἱ ὀπαδοὶ τῆς θρησκευσιολογίας. Στὴ Γαλλία ὑπάρχει εἰδικὸ καθεστῶς λόγω τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ἐπειδὴ οἱ Γάλλοι δημιούργησαν τὸ κράτος τους πολεμῶντας κατὰ τοῦ κλήρου. Ποιοῦ; Τοῦ Ῥωμαιοκαθολικοῦ. Εἰδικὴ περίπτωση. Ἡ Ἑλλάδα δημιουργήθηκε ὡς ἐλεύθερο

κράτος, διότι πολεμήσαμε μαζί με τὸν ἐπίσκοπο καὶ τὸν ἱερέα. Δίπλα-δίπλα ἦταν ὁ Μακρυγιάννης μετὰ τὸν δεσπότη καὶ τὸν παπᾶ καὶ τὸν καλόγερο, καὶ τὰ γράφει καὶ ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὅλοι. Ἡ Γαλλία δημιούργησε σύγχρονο κράτος πολεμῶντας κατὰ τοῦ συγκεκριμένου ῥωμαιοκαθολικοῦ κλήρου, εἶναι εἰδική περίπτωση κοινωνική καὶ ἱστορική. Δὲν ἀφορᾶ ἐμᾶς, οὔτε τὸν Ἰρλανδό, οὔτε τὸν Ἰταλό, οὔτε κανέναν ἄλλο. Ἡ Γαλλία ἔχει αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, τοῦ διαφωτισμοῦ. Καλλιεργήθηκε ἕνα κλίμα ἀντικληρικό καὶ ἀντιθρησκευτικό καὶ ἔχει καθιερωθεῖ ἀπ' τὸ 1905 ὅτι στὰ δημόσια σχολεῖα καὶ μόνον δὲν θὰ ὑπάρχει μάθημα θρησκευτικῶν. Τὸ σχολεῖο, λέει, εἶναι οὐδέτερο, οὐδετερόθρησκο. Προσέξτε, ὅμως. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει δημιουργήσει ἑκατοντάδες πολὺ καλὰ ἰδιωτικά σχολεῖα. Πληρώνουν οἱ γονεῖς ἕνα συμβολικὸ τίμημα, γιατί πρέπει νὰ συντηροῦνται τὰ σχολεῖα αὐτά. Ὅλοι ὅσοι σήμερα διοικοῦν τὴν Γαλλία δὲν εἶναι ἀπόφοιτοι τοῦ δημοσίου σχολείου τοῦ μὴ θρησκευτικοῦ, εἶναι ἀπόφοιτοι τῶν καθολικῶν σχολείων τῶν ἰδιωτικῶν. Καὶ σᾶς λέω ἕνα παράδειγμα. Πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες ἔγιναν προεδρικές ἐκλογές στὴ Γαλλία. Ἐρώτησε μία ἐφημερίδα, ἡ Figaro, ὅλους τοὺς ὑποψηφίους σὲ τί σχολεῖο πῆγαν καὶ ποιά ἡ ἀποψή τους γιὰ τὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, ὅπου στὴ Γαλλία ὑπάρχει ἕνας πλήρης χωρισμός. Καὶ προσέξτε. Ὁ συντηρητικὸς Sarkozy πὺν ἐξελέγη, ὁ κεντρῶος Bayrou πὺν ἦταν ὑποψήφιος, ἡ σοσιαλίστρια Segolene Royal, καὶ ἡ κομμουνίστρια ἡ Marie-Georges Buffet, αὐτοὶ ἦταν οἱ τέσσερις γνωστότεροι, ἀπήντησαν: φοίτησα σὲ καθολικὸ σχολεῖο, σὲ Γυμνάσιο τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ θρησκευτικὰ βιώματα πὺν ἀπέκτησα μοῦ ἔκαναν καλὸ στὴ ζωὴ μου. Ἄρα λοιπόν, ναὶ μὲν στὴ Γαλλία μᾶς λένε ὅτι τὰ δημόσια σχολεῖα δὲν ἔχουν

θρησκευτικά, ἀλλὰ αὐτοὶ πὺν κυβερνοῦν τὴν Γαλλία, εἶναι αὐτοὶ πὺν παρακολούθησαν θρησκευτικὰ στὰ σχολεῖα τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ βγήκαν καὶ ὠφελημένοι. Καὶ μάλιστα ἤδη ἀπ' τὸν Σεπτέμβριο, πρὶν ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες, ἀπὸ τὸ 2007 ὁ Sarkozy ἐπανεφέρε διστακτικὰ ἕνα μάθημα μετὰ τίτλο «Θρησκεία, εἰσαγωγή στὸ θρησκευτικὸ γεγονός» σὰν προστάδιο διότι καταλαβαίνουν ὅτι εἶναι καὶ πολιτιστικὸ ἀτόπημα μία χώρα νὰ μὴ διδάσκει καὶ στὰ δημόσια σχολεῖα τίποτε περὶ τῶν θρησκευτικῶν δηλαδὴ τοῦ χριστιανισμοῦ πὺν εἶναι ἡ πλειοψηφία τῶν Γάλλων.

Γερμανία. Στὴ Γερμανία συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο μετὰ τὴ Γαλλία. Γιατὶ νὰ κοιτᾶμε τὴ Γαλλία; Νὰ βλέπουμε τὴ Γερμανία. Στὴ Γερμανία τὸ μάθημα ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ Σύνταγμα. Τὸ Σύνταγμα τῆς Γερμανίας ἐπιβάλλει θρησκευτικὸ μάθημα μετὰ βάση τὶς δύο μεγάλες ὁμολογίες πὺν ὑπάρχουν, δηλαδὴ στὸν νότο ὁ δάσκαλος τῶν θρησκευτικῶν καὶ τὸ βιβλίον ἐπιλέγεται ἀπὸ τὴ ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία. Στὸν βορρᾶ ἀπὸ τὴν λουθηρανική. Καὶ τί κάνουν οἱ ὑπόλοιποι; Μέχρι τώρα οἱ ὀρθόδοξοι καὶ οἱ μουσουλμάνοι ἐδιδάσκοντο στὴ διπλανὴ αἴθουσα κάποιον ἄλλο μάθημα, ἐναλλακτικὸ μάθημα. Φέτος, ἡ Ὄρθόδοξη Μητρόπολη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μαζί με ἄλλους, μετὰ Σέρβους, μετὰ Ρουμάνους κ.λ.π. ζήτησαν καὶ μᾶλλον θὰ γίνῃ δεκτὸ ἀπ' ὅτι ἔμαθα τὸ ἐξῆς: Τὴν ὥρα τῶν θρησκευτικῶν τὰ ὀρθόδοξα παιδιά θὰ πηγαίνουν σὲ ἄλλη αἴθουσα καὶ θὰ μαθαίνουν Ὄρθόδοξα θρησκευτικὰ μετὰ ἱερεῖς, λαϊκοὺς ἢ κληρικοὺς πὺν θὰ στέλνει ἡ Ὄρθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας. Βλέπουμε ὅτι ἡ Γερμανία παρέχει γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα Ὄρθόδοξα θρησκευτικὰ, καὶ στὴν Ἑλλάδα οἱ δῆθεν προοδευτικοὶ θέλουν νὰ μᾶς καταργήσουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

Καὶ τέλος, γιὰ νὰ κλείσουμε μετὰ τὸ θέμα τῶν θρησκευτικῶν, μία ἀπλή παρατήρηση

νομικού περιεχομένου, την οποία ίσως όρισμένοι πού δέν έχουν συνειδητοποιήσει. Η Εὐρωπαϊκή Ένωση όρίζει ξεκάθαρα: Για θέματα Έκκλησίας, Έκκλησίας-Πολιτείας δηλαδή, και για τήν ὕλη τῶν μαθημάτων, τήν ὕλη τῆς παιδείας, τὸ περιεχόμενο τῆς παιδείας, ἡ Εὐρώπη δέν παρεμβαίνει. Τά θεωρεῖ θέματα τοῦ ἔθνικοῦ Δικαίου κάθε χώρας. Στὸ Εὐρωσύνταγμα πού δέν ψηφίστηκε, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθει μὲ κάποια βελτίωση, μὲ κάποια ἄλλη μορφή, ἀναγράφεται ξεκάθαρα: φορολογία, ἐμπόριο, ἀνταγωνισμός, οἰκονομία, νόμισμα εἶναι ἀρμοδιότητα μόνο τῆς Εὐρώπης, ἡ Εὐρώπη νομοθετεῖ. Αστυνομία, ἀσφάλεια, μετανάστευση, δικαιοσύνη εἶναι συντρέχουσες ἀρμοδιότητες, νομοθετεῖ ἡ Εὐρώπη σέ συνεργασία μὲ τὰ κράτη-μέλη. Θέματα Έκκλησίας και θέματα παιδείας, δηλαδή τὸ περιεχόμενο τῆς παιδείας, εἶναι καθαρὰ ἔθνικὰ θέματα, εἶναι θέμα τοῦ κάθε κράτους. Ἄρα μὴ μᾶς λένε ψέμματα ὅτι ἡ Εὐρώπη ζήτησε νὰ ἀλλάξουμε τὰ βιβλία ἱστορίας ἢ τῶν θρησκευτικῶν. Η Εὐρώπη στὰ θέματα αὐτά, λέει: ὁ Ἴρλανδὸς εἶναι Ρωμαιοκαθολικός, ἄς κάνει ὅ,τι θέλει. Ὁ Ἕλληνας εἶναι Ὀρθόδοξος, ὁ Γάλλος εἶναι διαφωτιστής. Εἶναι γραμμένο στὰ κείμενα αὐτό, και δέν ἀφορᾷ μόνο τοὺς Ἕλληνες. Οὔτε ὁ Αὐστριακὸς θέλει οὔτε ὁ Ἴρλανδὸς θέλει νὰ τοῦ ἀλλάξουν τὰ μαθήματά του. Εἶναι θεσμοθετημένο ὅτι γι' αὐτὰ τὰ θέματα ἡ Εὐρωπαϊκή Ένωση δέν θὰ ἐκδώσει ντιρεκτίβες.

Μάθημα γλωσσικό. Ἔχουμε πρόβλημα. Ἔχουμε πρόβλημα στὸ θέμα τῆς γλώσσας, ἔχουμε πρόβλημα ἐκφραστικό, ἔχουμε λεξιπενία, βλέπουμε τοὺς νέους νὰ δυσκολεύονται νὰ ἐκφραστοῦν, κι αὐτὸ μοῦ τὸ βεβαιώνουν και καθηγητὲς τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ὄχι μόνο τῶν θεωρητικῶν. Μοῦ λέγουν καθηγητὲς φυσικῆς ὅτι τὰ παιδιά δέν μποροῦν νὰ ἀρθρώσουν ἕναν ὀρισμό. Τὸ θεώρημα στὰ μαθηματικά. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦν μιὰ

γνώση συντεταγμένων ἑλληνικῶν. Καὶ θὰ ἐπαναλάβω κάτι, τὸ ὁποῖο θὰ τὸ ἔχετε ἀκούσει ἴσως και ἀπὸ ἄλλους ὁμιλητὲς. Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ὅταν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Έκκλησίας μας διοργάνωσε ἡμερίδα γιὰ τὸ ἀν πέτυχε ἢ ὄχι τὸ μονοτονικό, ἐκεῖ παρουσιάστηκε μιὰ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα. Πρόκειται γιὰ σοβαρὴ ἐργασία παιδαγωγῶν και ψυχιάτρων πού μελέτησαν παιδιά τοῦ Δημοτικοῦ. Τὰ παιδιά τοῦ Δημοτικοῦ πού διδάχθηκαν μόνο τὸ μονοτονικό ἔχουν μεγαλύτερο πρόβλημα δυσμαθίας και δυσλεξίας ἀπὸ παιδιά τῆς ἴδιας ἡλικίας τοῦ ἰδίου κοινωνικοοικονομικοῦ πλαισίου, τὰ ὁποῖα διδάχθηκαν ἐπὶ δύο χρόνια λίγα Ἀρχαῖα Ἑλληνικά και τὸ πολυτονικὸ σύστημα. Σήμερα βλέπουμε παντοῦ νὰ ἐπικαλοῦνται ὅτι ἔχουν δυσλεξία, γι' αὐτὸ ἐξετάζονται προφορικά. Ἄς ἐλεγχθεῖ σοβαρὰ κι ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας μήπως τελικὰ οἱ δυσλεξίες και οἱ δυσμαθίες αὐτὲς βασίζονται στὴν ὅλη φιλοσοφία πού δέν εἶναι μόνο τὸ μονοτονικό, εἶναι ἢ «ἥσσων προσπάθεια», ἢ λιγότερη προσπάθεια γιὰ τὸ παιδί τοῦ σχολείου. Στὴ γλῶσσα τὰ τελευταῖα περίπου εἴκοσι χρόνια ἐπικρατεῖ ἡ ἀρχή: μὴν κουραστεῖ τὸ παιδί. Μὰ τὸ πολυτονικὸ ἔβαζε τὸ μυαλὸ νὰ δουλεύει. Τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά σοῦ μαθαίνουν μιὰ δομὴ συντάξεως και γραμματικῆς πού ἔναι χρήσιμη στὸν μαθηματικό, στὸν ἀναλυτὴ πληροφορικῆς, σέ ὅλους. Οἱ Ἰάπωνες δέν εἶναι ἀνόητοι. Ὅταν πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια προτάθηκε στοὺς Ἰάπωνες και στοὺς Κορεάτες νὰ φέρουν τὸ λατινικὸ ἀλφάβητο γιὰ νὰ γίνουν δῆθεν μοντέρνοι, Εὐρωπαῖοι, συνέστησαν μιὰ ἐπιτροπὴ μὲ ἐπιστήμονες διαφόρων εἰδικότητων, ἢ ὁποῖα ἐπὶ δύο χρόνια μελέτησε τίς συνέπειες τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου. Ἐκεῖ ἔχουν τὰ ἰδεογράμματα, πολὺ δύσκολα γράμματα, και χρειάζονται δύο χρόνια, δύο τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ στὸ παιδάκι γιὰ νὰ μάθει τὰ ἰδεογράμματα. Ἐπὶ δύο τάξεις ὁ Ἰάπων

ΣΕΚΤΕΣ, ΝΕΟΦΑΝΕΙΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

του κ. Βησσαρίωνα Μπακόλα,
Παρέδρου Παιδ. Ίνστ.- Έπιθεωρητού.

Τόν Μάρτιο του 2003 ή Π. Ε. Γ. όργάνωσε ήμερίδα πού άφοροϋσε τήν Έκπαίδευση.

Ως είσηγητής του θέματος «Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ», μεταξύ τών άλλων είχα παρουσιάσει τήν «τεχνολογία» πού χρησιμοποιϋσαν στή δεκαετία του 1980-1990 οί Σέκτες κατά τής Όρθοδοξίας, πού ήταν παρόμοια μέ αύτή πού χρησιμοποιϋσαν πολλοί συνδικαλιστές καί πολλοί πολιτικοί κατά του Έκπαιδευτικού Συστήματος.

Οί ομάδες αύτες, δροϋσαν παράλληλα μέ τίς ίδιες ψυχοτεχνικές καί δέν διανοήθηκα ποτέ νά ύποθέσω, ότι ύπάρχει κάποια σχέση μεταξύ των ή ότι ήσαν μέλη κάποιας Σέκτας.

Κρατῶ στά χέρια μου, σέ μετάφραση άπό τήν Γαλλική Γλώσσα, τόν «ΟΔΗΓΟ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΣΕΚΤΑΡΙΣΜΟΥ». Για μένα είναι έξαιρετικά έντυπωσιακό αύτό τό επίσημο κρατικό έγγραφο πού αντίστοιχο δέν ύπάρχει στήν Ελλάδα.

Στή Γαλλία τό 1982, ό τότε Πρωθυπουργός Πιερ Μωρουά, άναθέτει στον βουλευτή Αλαίν Βιβιάν, νά μελετήσει τά

προβλήματα τά όποια δημιουργϋνται άπό τήν άνάπτυξη τών θρησκευτικῶν ή ψευδο-θρησκευτικῶν αίρέσεων. Αντίθετα έδῶ, μέ προσωπεία έκδημοκρατισμοϋ καί κοινωνικής άπελευθέρωσης, άπό τό 1982, κινϋμαστε πρός αντίστροφη κατεύθυνση. Είναι ό περίφημος Μετασχηματισμός πού χρησιμοποίησε τήν Έκπαίδευση, ως όχημα.

Καί ως χτυπητό παγκόσμιο παράδειγμα, στήν Ελλάδα, μέ συνοπτικές διαδικασίες, τήν 7η Δεκεμβρίου 1982, **μέ τηλεγραφική διαταγή**, άπομακρϋνονται άπό όλα τά σχολεία τής Ελλάδος οί Έπιθεωρητές. Καί έτσι διάπλατα άνοιγονται οί πόρτες τών σχολείων σέ κάθε έπιρροή καί διείσδυση.

Πρωτοστατοϋσε κατά τών διωγμῶν τών στελεχῶν τής Έθνικής Παιδείας, μεγάλη Αθηναϊκή έφημερίδα άπό τήν 19-9-1982. Η ίδια έφημερίδα είχε στόχο τόν άείμνηστο π. Αντώνιο Αλεβιζόπουλο, τόν υπεύθυνο άπό τήν Ίερά Σύνοδο τής Εκκλησίας τής Ελλάδος για τίς αίρέσεις.

Στήν Γαλλία καί σέ άλλα κράτη τής Ευρώπης, λαμβάνονται μέτρα κατά του

καί ό Κορεάτης μαθαίνει στο Δημοτικό τά γράμματα, είναι πάρα πολλά καί δύσκολα. Άπάντηση τής έπιτροπής όμόφωνη: κάτω τά χέρια άπό τά ιδεογράμματα! Ό κόπος πού καταβάλλει τό παιδί για νά μάθει τά ιδεογράμματα είναι ή βάση του οικονομικού θαύματος τής Ιαπωνίας καί τής Κορέας. Άρα λοιπόν δέν είναι μόνον έθνικισμός ή ρομαντισμός τό νά μιλοϋμε για τά Αρχαία καί τό πολυτονικό. Άκόμη

καί άπό οικονομική σκοπιά νά τό πάρουμε -είναι σήμερα τής μόδας νά τά βλέπουμε όλα μέ οικονομικά έπιχειρήματα- τό συμπέρασμα είναι: Καί έπιχειρηματία ανθές νά κάνεις τό παιδί σου καί καλό αναλυτή πληροφορικής, βάλ' το άπό μικρό νά μάθει Αρχαία καί πολυτονικό, για νά γίνει δημιουργικότερο τό μυαλό του.

(Συνέχεια στο έπόμενο).

φαινομένου των Σεκτών από τό ίδιο τό κράτος, ενῶ στήν Ἑλλάδα οἱ ἴδιες προκλητικά ἐπαίρονται γιά τήν ἀνενόχλητη δράση τους.

Ἀκόμη καί αὐτές τίς μέρες (4 Φεβρ.2008), πού καίγεται τό κέντρο τῆς Ἀθήνας, οἱ διαφημιστικές ἀφίσες τῶν σεκτῶν προσκαλοῦν σέ σεμινάρια ἐπιμόρφωσης. Τά κανάλια καί τά ραδιόφωνα προβάλλουν ἄνετα καί ἄνισα τίς καταστροφικές δοξασίες αὐτῶν τῶν ομάδων σέ βάρος τῆς Δημοκρατίας καί τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πολιτισμοῦ μας.

Μέ βάση τόν ἐπίσημο κρατικό Ὁδηγό τοῦ Γάλλου Ἐκπαιδευτικοῦ, παρουσιάζω παρακάτω μερικά ἀπό τά μέτρα προστασίας τῶν μαθητῶν, τῆς Νεολαίας καί ἀθλητισμοῦ καί τῆς κοινωνίας ἀπό τόν σεκταρισμό ἢ τίς αἱρέσεις στό Κοσμικό Γαλλικό Κράτος.

1. Κατά τόν Ὁδηγό, πρωτοστατοῦν δύο Πρωθυπουργοί, ὁ Μωρουά καί ὁ Ζοσπέν γιά τό ἐπικίνδυνο φαινόμενο πού ἀπειλεῖ τά θεμέλια τῆς Δημοκρατίας. Κάθε Δεκέμβριο ὑποβάλλεται στόν ἐκάστοτε Πρωθυπουργό Ἐτήσια Ἐκθεση.

2. Κατ' ἐπανάληψη μέ τίς Ἐκθέσεις αὐτές, ἀσχολοῦνται ἡ Γερουσία καί ἡ Ἐθνοσυνέλευση μέ παρεμβάσεις νομοθετικές, ὅπου διαπιστώνονται νομικά κενά.

3. Ἡ δικαστική Ἐξουσία μέ τίς παρεμβάσεις της καί τήν δημιουργούμενη νομολογία θωρακίζει τήν Δημοκρατική Λειτουργία τοῦ Πολιτεύματος ἀπό τήν Ἐσωτερική διάβρωση.

4. Λειτουργεῖ Διωπουργική Ἐπιτροπή-Ἀποστολή 11 Ὑπουργείων **μέ κεντρική θέση τό Ὑπουργεῖο Παιδείας**, ἡ ὁποία καί συντάσσει τήν Ἐτήσια Ἐκθεση πρὸς τόν Πρωθυπουργό.

Ὁ πρόλογος τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ, πού ὑπογράφεται ἀπό τόν τ. Ὑπουργό Ἀλαίν Βιβιᾶν, ἔχει ὡς ἐπίλογο: «Γραμμένος ἀπό τήν διωπουργική Ἀποστολή-Ἐπιτροπή γιά τόν ἀγώνα κατά

τῶν αἱρέσεων, αὐτός ὁ Ὁδηγός Ἐκπαιδευτικοῦ, δέν θά εἶχε πραγματοποιηθεῖ, χωρίς τήν βοήθεια τῆς κυρίας Annes Fournier, **καθηγήτριας Πανεπιστημίου** καί μέλους τῆς Διωπουργικῆς Ἀποστολῆς καί χωρίς τίς ἔγκυρες συμβουλές τοῦ **Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Lucien Soubre...**».

Τούς ἐλάχιστους ἐν ζωῇ Ἐπιθεωρητές στήν Ἑλλάδα, τούς καταδιώκουν, ἀκόμη καί τώρα.

5. Λειτουργοῦν σέ κάθε ὑπουργεῖο καί στίς περιφερειακές ἀρχές πολλά Κέντρα Πρόληψης τοῦ φαινομένου τῶν Αἱρέσεων καί ἐκεῖ, ὑπηρετοῦν εἰδικευμένα καί ἄριστα ἐκπαιδευμένα στελέχη.

6. Οἱ ἐνημερωμένες γιά τό «φαινόμενο Σέκτες», διπλωματικές ὑπηρεσίες παρεμβαίνουν ἀποτελεσματικά, ὅπου χρειάζεται, καί ἡ Ἐπιτροπή συνεργάζεται μέ πολλά Εὐρωπαϊκά Κράτη καί Διεθνεῖς Ὄργανισμούς.

Θά τελειώσω αὐτό τό σύντομο σημείωμα μέ τήν κατ' ἐπανάληψη ὑπόμνηση τοῦ ἀείμνηστου καί μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου πρὸς τό Ἑλληνικό Κράτος, γιά τήν ὑπ' ἀριθ. 1412 πρόταση τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, σχετικά μέ τίς παράνομες δραστηριότητες τῶν αἱρέσεων.

Καλή ἦταν ἡ παρουσία ἢ ὁ χαιρετισμός ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πολιτικῶν κομμάτων στίς Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις. Δέν ἔγινε ὅμως ἀπολύτως τίποτε σέ πρακτικό ἐπίπεδο.

Ἡ Π. Ε. Γ., παρακαλεῖ κάθε ἀρμόδιο καί κάθε πολίτη, νά κάνουμε κάτι ἐμεῖς καί τό Δημοκρατικό Κράτος μας, πού εἶναι Ὄρθόδοξο καί Χριστιανικό, γιά τό ἐπικίνδυνο φαινόμενο τῶν Σεκτῶν.

Τό τεράστιο ἔργο τοῦ μακαριστοῦ παπα-Ἀντώνη καί τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων, πού διαθέτει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πιστεύω, ὅτι θά εἶναι πολύτιμοι βοηθοί.

«ΒΑΠΤΙΣΜΑ»

τῆς κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

Οἱ ὀπαδοί τῆς ἐταιρίας «Σκοπιά» καλοῦνται ἀπό τόν «πιστό καί φρόνιμο δοῦλο» νά βαπτιστοῦν, ἐπισημοποιώντας κατ' αὐτό τόν τρόπο ὅτι ἀνήκουν πλέον ὀλοκληρωτικά στήν ὀργάνωση. Τό «βάπτισμα» αὐτό εἶναι τελείως διαφορετικό ἀπό αὐτό πού κηρύττει ἡ Ἁγία Γραφή. Εἶναι τό «βάπτισμα» τῆς «Σκοπιᾶς», ἡ ὀποία ὁμως δέν διστάζει νά τό ὀνομάζει χριστιανικό. Θά παρουσιάσουμε κείμενα τῆς ἐταιρίας, ὥστε νά μήν ὑπάρξει ἀμφιβολία γιά τό πῶς ἐννοεῖ καί διδάσκει ἡ «Σκοπιά» τό χριστιανικό βάπτισμα καί γενικῶς, ὄλο τό θέμα περὶ βαπτίσματος.

1934. «Σκοπιά», 15-9-34: «Ἡ κατάδυση στό νερό εἶναι ἀπλῶς σύμβολο, ὅτι κάποιος ἔκανε καθιέρωση ἢ ὅπως θά λέγαμε σήμερα ἀφιέρωση νά πράξει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί αὐτό δέν εἶναι ἀνάρμοστο. Οἱ Ἰωναδαβίτες κατενθουσιάσθησαν».

1958, 64. «Γεννηθῆτω τό θέλημά σου», σελ. 150-151: «Τό ἐν ὕδατι βάπτισμα πού εἶχε ἀρχίσει μέ τόν Ἰησοῦ εἶναι τό βάπτισμα ὄλων ὅσοι πιστεύουν σ' αὐτόν καί στόν οὐράνιο Πατέρα του ὄλων ὅσοι πιστεύουν καί προβαίνουν σέ χριστοειδή ἀφιέρωση νά πράξουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Τό βάπτισμα τῆς «Σκοπιᾶς», ὅπως αὐτή τό περιγράφει εἶναι σύμβολο ἀφιέρωσης στόν Ἰεχωβά. Αὐτό διδάσκονται οἱ ὀπαδοί καί μάλιστα ὁ «πολύς ὄχλος», οἱ «Ἰωναδαβίτες» ὅπως τούς ὀνομάζει ἡ ἐταιρία, γιατί γιά τούς 144.000 ἰσχύει ἕνα ἄλλο βάπτισμα.

1967. «Ὁ Λόγος μου εἶναι Λύχνος...», σελ. 220: «Διατύπωσης τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος. Ὡς χριστιανός μάρτυς τοῦ Ἰεχωβά ἐκτιμῶ ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ὁ γραπτός Λόγος τοῦ Θεοῦ... καί ὅτι ἡ ζωηρή

ἐπιθυμία μου εἶναι νά ζῶ σέ πλήρη ἀρμονία μέ τό θέλημά του. Γι' αὐτόν τόν λόγο ἔχω ἀφιερωθῆ χωρίς ἐπιφύλαξη στόν Ἰεχωβά Θεό μέσω τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί εἶμαι στήν κυριότητά του νά κάμω τό θέλημά του. Εἶναι ἐπίσης ἐπιθυμία μου νά ἐργάζωμαι στενά μέ τήν ὀρατή ὀργάνωση τοῦ Ἰεχωβά».

1968. «Ἡ Ἀλήθεια πού ὀδηγεῖ στήν αἰώνια ζωή», σελ. 183: «Τί σημαίνει τό χριστιανικό βάπτισμα; Δέν εἶναι ἀπόπλυνσις ἀμαρτιῶν. Μᾶλλον εἶναι μία δημόσια ἐκδήλωσις πού πιστοποιεῖ ὅτι ἕνα ἄτομο ἔκαμε μία ἱεροπρεπή ἀφιέρωση στόν Ἰεχωβά καί προσφέρεται νά κάμει τό θέλημά του».

Κατά τόν «δοῦλο», τό βάπτισμα εἶναι μία δημόσια ἐκδήλωση -πού θυμίζει κοσμικές ἐκδηλώσεις- μέ τήν ὀποία ὁ μέλλων ὀπαδός διακηρύττει ὅτι ἀφιερώνεται στόν Ἰεχωβά Θεό, γιά νά κάνει τό θέλημά του καί ὄχι μόνο, ἀλλά σέ στενή πάντοτε συνεργασία μέ τήν ὀρατή ὀργάνωσή του. Μέ τόν τρόπο αὐτό δηλώνει δημόσια τήν πλήρη ὑποταγή του στή «Σκοπιά». Αὐτή, λοιπόν, τῆ «δήλωση» ὀνομάζει ἡ «Σκοπιά» «χριστιανικό βάπτισμα». Κατ' ἀρχήν, ἡ ὀργάνωση ψεύδεται ὅταν ἀναγκάζει τόν ὑποψήφιο γιά τό βάπτισμα νά ὀμολογεῖ δημόσια, ὅτι ἐπιθυμεῖ «ὡς χριστιανός μάρτυς τοῦ Ἰεχωβά», ἐφ' ὅσον ἀνήκει στόν «πολύ ὄχλο» καί γνωρίζει πολύ καλά ὅτι δέν συγκαταλέγεται στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὡς μέλος τοῦ σώματός του. Ἄρα δέν εἶναι χριστιανός, οὔτε ἀκόμη καί κατά τῆ «Σκοπιά», ἡ ὀποία τόν ὀνομάζει Ἰωναδαβίτη, Γαβαωνίτη κ.ἄ.

1973. «Ἀληθινή Εἰρήνη καί ἀσφάλεια...», σελ. 185: «Τό βάπτισμα = σωτηρία, ἀλλά δέν εἶναι γραφικό νόημα τοῦ βαπτίσματος».

Ψεύδεται και πάλι ή «Σκοπιά» όταν, στη δήλωση του βαπτίσματος τονίζεται ή εκτίμηση στην αγία Γραφή, τον γραπτό λόγο του Θεού. Η αγία Γραφή όμως μας διδάσκει ότι τό βάπτισμα σώζει τόν άνθρωπο από τήν άμαρτία και τό θάνατο, τόν άναγεννά πνευματικά, τόν κάνει άληθινό Χριστιανό, άφου γίνεται μέλος του σώματος του Χριστού, νέα κτίση εν Χριστώ Ίησού (Ρωμ. ΣΤ' 1-2, Α' Πέτρου Γ' '20-21).

1983. «Ενωμένοι στη λατρεία του μόνου αληθινού Θεού», σελ. 95: «Άνθρωποι απ' όλη εκείνη την περιοχή άκουσαν τι είπε ο Ιωάννης, ομολόγησαν φανερά τις αμαρτίες τους και βαφτίστηκαν απ' αυτόν στον Ιορδάνη. Αυτό το βάπτισμα ήταν για τους Ιουδαίους».

Σελ. 97, 98: «Ο Ίησούς υποβλήθηκε και σ' ένα άλλο βάπτισμα το οποίο είχε εξεικονιστεί από το βάπτισμά του στο νερό. Ήξερε ότι το έργο που του ανέθεσε ο Θεός θα οδηγούσε στην κατάθεση της ανθρώπινης ζωής του σαν θυσίας αλλά ότι θα ανασταίνονταν σαν πνεύμα την Τρίτη ημέρα. Μίλησε γι' αυτό σαν να ήταν βάπτισμα. Αυτό το βάπτισμα άρχισε το 29 μ. Χ. αλλά ολοκληρώθηκε μόνο όταν πέθανε και αναστήθηκε. Όσοι θα βασιλεύσουν με τον Χριστό στην ουράνια βασιλεία του πρέπει παρόμοια να βαφτιστούν στο θάνατο. Στον θάνατό τους καταθέτουν για πάντα την ανθρώπινη ζωή τους όπως έκανε ο Χριστός. Και στην ανάστασή τους ενώνονται μαζί του στην ουράνια κυβέρνηση. Αυτό είναι ένα βάπτισμα που γίνεται, όχι από κάποιον άνθρωπο, αλλά από τον Θεό μέσω του Ουράνιου Γιού του».

1985. «Σκοπιά», 15-2-85, σελ. 13: «Το Γαλάτας Γ' 26 περιορίζεται στους (χρισμένους) Χριστιανούς που έχουν μεσίτη τον Χριστό».

Είναι κατ' αρχήν σαφές τό μήνυμα τής εταιρίας προς τόν «πολύ όχλο» ότι τόν Ίησού Χριστό έχουν ως μεσίτη μόνον οί «χρισμένοι χριστιανοί». Επίσης και τά δύο παραπάνω κείμενα παραθέτουν τή

διδασκαλία τής εταιρίας για τήν ύπαρξη δύο διαφορετικών βαπτισμάτων. Ένα βάπτισμα για τόν «πολύ όχλο» και ένα άλλο για τούς 144.000 «χρισμένους».

«Πλούτη», σελ. 151: «Είναι αναγκαίον δι' εκείνον ό όποιος σήμερα ομολογει ότι είναι Ίωναδάβ ή άτομον άγαθής διαθέσεως προς τόν Θεόν να βαπτισθῆ εις τό ύδωρ; Τό τοιοῦτον είναι μία όρθή και αναγκαία πράξις ύπακοῆς εκ μέρους εκείνου ό όποιος έχει καθιερώσει έαυτόν, δηλαδή έχει συμφωνήσει ή έχει κάμει διαθήκην μετά του Θεού να πράξη τό θέλημά του».

Σελ. 152: «Τό εν ύδατι βάπτισμα δέν εκπλύνει ή καθαρίζει τινά από τήν άμαρτία ή όποία είναι άποτέλεσμα εις τόν άνθρωπον εξ αίτίας τής παρακοῆς του Άδάμ».

Σελ. 153: «Η τοιαύτη εντός του ύδατος κατάδυσις είναι όρθή δι' όλα τά άτομα τά όποια καθιερώθησαν εις τόν Θεόν να πράξουν τό θέλημά του. Όσοι θά συμμαθέξουν εις τάς ουρανίους εύλογίας και θά γίνουν μέλη του βασιλικού οίκου πρέπει να υποβληθούν εις άλλο βάπτισμα, όχι δι' ύδατος, αλλά βαθύτερας σημασίας. Εν σχέσει με τό βάπτισμα εκείνων οί όποιοι θά είναι εκ τής ουρανίου οργανώσεως αί Γραφαί λέγουν, "Η άγνοείτε ότι όσοι έβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ίησού, εις τόν θάνατον αυτού έβαπτίσθημεν;... ", Ρωμ. ΣΤ' 3-6».

Σελ. 154: «Τούτο σημαίνει ότι οί άληθείς και πιστοί όπαδοί του, πρέπει να αποθά- νουν ως ό Ίησούς Χριστός απέθανε, δηλαδή θάνατον θυσιαστικόν διά να αναστηθούν εις όμοιότητα του Κυρίου Ίησού κατά τήν ανάστασιν. Οί άγαθής διαθέσεως άνθρωποι οί όποιοι όρίζονται ως Ίωναδαβίται δέν έχουν μέρος εις τό βάπτισμα εις τόν θάνατο του Ίησού. Η έλπίς των είναι τελείως διά γήινη ζωήν. Μόνον εκείνοι οί όποιοι αναλαμβάνουν να ακολουθήσουν και ακολουθούν εις τά ίχνη του Ίησού με τήν έλπίδα να άποτελέσουν μέλη του βασιλικού οίκου, πρέπει να βαπτισθούν εις τόν θάνατον του Ίησού Χριστού».

Τό κήρυγμα τῆς ἐταιρίας ὡς πρὸς τὸ βάπτισμα εἶναι διδασκαλίες ἀνθρώπων, ἐκτός ἀγίας Γραφῆς. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολή του (Ἐφεσ. Δ' 4-5) λέγει: «Ἐν σῶμα καὶ ἔν Πνεῦμα καθὼς καὶ προσεκλήθητε μὲ μίαν ἐλπίδα τῆς προσκλήσεώς σας, εἰς Κύριος μία πίστις, ἔν βάπτισμα». Εἶναι σαφές ὅτι δέν ὑπάρχουν δύο βαπτίσματα, ἀλλὰ ἓνα. Ἐπομένως ἡ ἀπαξίωση τῆς «Σκοπιᾶς» στὸν Γραφικὸ λόγῳ ἐπιβεβαιώνεται γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Ὅσο δέ στήν ἐπιστολή πρὸς Γαλάτας (Γαλ. Γ' 26) ὁ ἀπόστολος Παῦλος, κηρύττοντας τὴν ἀλήθεια, δέν περιορίζει τὸν ἀριθμὸ τῶν πιστῶν, οὔτε κάνει διακρίσεις καὶ διαχωρισμὸ τους σὲ ἄλφα καὶ σὲ βῆτα κατηγορία. Διαβάζομε συγκεκριμένα στό ἐδάφιο 26-29: «Διότι πάντες εἴσθε υἱοὶ Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Δέν εἶναι πλέον Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλληνας, δέν εἶναι δούλος οὐδέ ἐλεύθερος, δέν εἶναι ἄρσεν καὶ θῆλυ, διότι πάντες σεῖς εἴσθε εἰς ἔν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐάν δέ εἴσθε τοῦ Χριστοῦ, ἄρα εἴσθε σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν κληρονόμοι». Ἀκόμη διαβάσαμε στό κείμενο τῆς «Σκοπιᾶς» ὅτι τὸ βάπτισμα τὸ ξεχωριστό γιὰ τοὺς «χρισμένους», προϋποθέτει νὰ εἶναι ἀληθεῖς καὶ πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ. Τί μᾶς λέγει ἡ «Σκοπιᾶ»; Ὅτι ὁ «πολύς ὄχλος» ὁ ὁποῖος δέν μετέχει σ' αὐτὸ τὸ βάπτισμα, δέν εἶναι πιστοὶ ὀπαδοί, εἶναι ἄπιστοι;

1995. «Γνώση», σελ. 176: «Το βάπτισμα "στο ὄνομα του Πατέρα" καταδεικνύει ὅτι τὸ άτομο πὸν βαπτίζεται δέχεται ολόκαρδα τὸν Ἰεχωβά Θεὸ ὡς τὸν Δημιουργὸ καὶ τὸν δικαιοματικὸ Κυρίαρχο τὸν σύμπαντος. Τὸ άτομο πὸν βαπτίζεται στο ὄνομα τοῦ Γιού σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζει τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ -καὶ κυρίως τὴ λυτρωτικὴ Του θυσία- ὡς τὸ μόνο μέσο σωτηρίας πὸν παρέχεται ἀπὸ τὸν Θεό. Τὸ βάπτισμα στο ὄνομα τοῦ ἁγίου πνεύματος, υποδηλώνει ὅτι ὁ υποψήφιος γιὰ βάπτισμα ἀναγνωρίζει τὸ ἅγιο πνεῦμα

δηλαδή τὴν ενεργὸ δύναμη τοῦ Ἰεχωβά, ὡς τὸ μέσο πὸν χρησιμοποιεῖ ὁ Θεός γιὰ νὰ ἐπιτελεῖ τοὺς σκοποὺς Του καὶ γιὰ νὰ ἐνδυναμώνει τοὺς ὑπηρέτες Του προκειμένου νὰ κάνουν τὸ δίκαιο θέλημά Του σὲ συνταύτιση μὲ τὴν κατευθυνομένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα ὁργάνωσή Του (Γέν. 1, 2, Ψαλμ. 104' 30, Ἰωάν. 14' 26, 2 Πέτρον 1' 21).

Τὰ τέσσαρα αὐτὰ ἐδάφια, πὸν παραθέτει ἡ «Σκοπιᾶ» δέν ἐκφράζουν οὔτε στό ἐλάχιστο, αὐτὰ τὰ ὁποῖα κηρύττει οὔτε ὁμιλοῦν περὶ «ὁργανώσεως». Τὸ ἐδάφιο: Γέν. Α' 2, μᾶς παρουσιάζει τὴν δραστηριότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου. Στόν Ψαλμὸ ΡΔ' 30, πάλι, τονίζεται τὸ ἔργο τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατὰ τὴν δημιουργία. Στό ἐδάφιο: Ἰωάννου ΙΔ' 26, ὁμιλεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστός καὶ λέγει: «Ὁ δέ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ὁποῖον θέλει πέμψει ὁ Πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος θέλει σᾶς διδάξει πάντα, καὶ θέλει σᾶς ὑπενθυμίσει πάντα ὅσα εἶπον πρὸς ἐσᾶς». Τί προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλλει ἡ «Σκοπιᾶ» στοὺς ὀπαδοὺς της; Προφανῶς, ἐπιδιώκει νὰ ἐδραιώσει τὴν αὐθεντία της ὡς ἀγωγὸ τοῦ Θεοῦ. Ὅμως τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς Χριστός τὰ ἀπευθύνει στοὺς ἀποστόλους Του. Ποιὰ ὅμως σχέση ἔχουν οἱ ἀπόστολοι μὲ τὸν Κ. Ρῶσσελ, τὸν ἰδρυτὴ τῆς «Σκοπιᾶς», ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται τὸ 1870 μὲ ἓνα μικρὸ βιβλικὸ κύκλο καὶ τὸ 1879 ἐκδίδει γιὰ πρώτη φορά τὴν «Σκοπιᾶ»; Μήπως ἡ «Σκοπιᾶ» κηρύττει τὴν ἀλήθεια, ἢ μήπως ἔχει ἀποστολικὴ διαδοχὴ καὶ διδαχὴ ὡστε νὰ ἐπικαλεῖται αὐτὸ τὸ ἐδάφιο; Ἀσφαλῶς ὄχι, στερεῖται καὶ τῶν δύο. Ὅσο γιὰ τὸ ἐδάφιο: Β' Πέτρον Α' 21, ὁ ἀπόστολος ἐδῶ μᾶς λέγει καὶ μᾶς ἐφιστᾶ τὴν προσοχή: «Διότι δέν ἦλθε ποτέ προφητεία ἐκ θελήματος ἀνθρώπου ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ». Τὸ συγκεκριμένο ἐδάφιο φωτογραφίζει τὴ «Σκοπιᾶ» πρὸς

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ WICCA¹

του κ. Ιωάννου Μηλιώνη.

(β' μέρος)

Από μέρους του, ο Γκάρντνερ ενσωμάτωσε: 1) Στοιχεία από τη Μασονία, -όπως κάλυψη των ματιών, μύηση, μυστικότητα και βαθμούς ιεροσύνης-, και 2) αντικείμενα - σύμβολα από τα Ταρῶ, -όπως ράβδους, δισκοπότηρα και την πεντάλφα, κλεισμένη σ' ένα κύκλο, που για τους Wiccans αντιπροσωπεύει ὅ,τι για τους Χριστιανούς ὁ Σταυρός.

Ὁ Γκάρντνερ ἐπίσης προσέθεσε μερικές προσωπικές του τάσεις (βίτσια). Μία ἦταν ἡ προτίμησή του σὲ ἀρχαίους βερμπαλισμούς. Ἄλλη ἦταν ἡ ροπή του πρὸς τὸν γυμνισμό. Ὁ Γκάρντνερ ἀνήκε σὲ μία κοινότητα γυμνιστῶν τοῦ 1930 καὶ καθόρισε ὅτι πολλές τελετὲς τῶν Βικανῶν θὰ τελοῦνταν χωρὶς ἐνδυμασία. Αὐτὸ εἶναι σπάνιο, ἀκόμα καὶ ἀνάμεσα στοὺς μυστικιστές. Καμία ἀρχαία παγανιστική θρησκεία δὲν εἶναι γνωστό, οὔτε ὑπῆρχε φήμη, ὅτι ὑπαγόρευε οἱ τελετὲς νὰ τελοῦνται χωρὶς ροῦχα. Μερικοὶ νεωτερισμοὶ τοῦ Γκάρντνερ ἔχουν σεξουαλι-

κὰ στοιχεῖα, κι ἀκόμα στοιχεῖα δουλείας καὶ πειθαρχίας. Τὸ τελετουργικὸ σὲξ ποὺ ὁ Γκάρντνερ ἀποκαλοῦσε ἢ «Μεγάλη Τελετή» καὶ ποὺ ἐπίσης εἶναι σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀγνωστο στὴν ἀρχαιότητα, ἦταν μέρος τῆς Τελετουργίας τοῦ Μπελτᾶν καὶ ἄλλων ἐορτῶν (ἂν καὶ πολλοὶ ἀναπαριστοῦσαν τὴν πράξη μὲ ἕνα ξίφος -ἄλλη μιὰ ἀπὸ τὶς προτιμήσεις τοῦ Γκάρντνερ- καὶ ἕνα δισκοπότηρο). Ἄλλες τελετὲς γίνονταν μὲ τὸ δέσιμο καὶ τὸ μαστίγωμα τῶν μνημένων καὶ τελετὲς ὅπου ἐφαρμόζεται τὸ «πενταπλὸ φιλί» στὰ πόδια, στὰ γόνατα, «στὴ μήτρα» (σύμφωνα μὲ πληροφορίες ἀπὸ ἕνα Βικανό, αὐτὸ εἶναι ἕνα σχετικὰ σεμνὸ σημεῖο, πάνω ἀπὸ τὸ ἡβικό ὄστουν), στὸ στήθος καὶ στὰ χεῖλη.

Ὁ Χοῦτον γκρέμισε ἀποτελεσματικὰ τὴν ἀντίληψη ποὺ διατηροῦσαν οἱ Wiccans καὶ ἄλλοι, ὅτι βασικὰ παγανιστικὰ ἀρχαία ἔθιμα ὑπῆρχαν κάτω ἀπὸ μεσαιωνικὲς Χριστιανικὲς τελετὲς. Ἡ ἔρευνά του ἀποκαλύπτει ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ λίγες παραδόσεις, ὅπως ἡ διακόσμηση μὲ πρασινάδες τὰ

1. Γουϊκα ἢ Βίκα.

ἀποφυγὴν, ἢ ὅποια κηρύττει ἐντάλματα ἀνθρώπων καὶ ψευδοπροφητεῖες, ὡς ἐκ τούτου δὲν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἀγίων. Μὲ ἐωσφορικὴ ὅμως ἔπαρση ἢ ὀργάνωση, σὰν νὰ εἶναι ἐντολοδόχος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὀδηγεῖ τὸν ὑποψήφιο πρὸς τὸ «βάπτισμα», ἀφοῦ προηγουμένως ἔχει τελειώσει τὴν ἐκπαίδευσή του μὲ τὴν μελέτη τῶν βιβλίων της. Ἔτσι, λοιπόν, μὲ ἀλλοιωμένη τὴ σκέψη του, ὥστε νὰ δέχεται τὴν ὅποιαδήποτε τροφή τοῦ «δούλου» δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ συνειδητοποιήσει ποῦ βαδίζει, ἀπὸ ποιὸν ὀδηγεῖται

καὶ σὲ τί ὠφελεῖται. Ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι αὐτὴ ἢ κατάδυση στὸ νερό δὲν εἶναι ἄλλο τι ἐκτὸς τῆς ὑπογραφῆς του γιὰ τὴν κατάταξή του στὸν κατάλογο τῶν ὀπαδῶν τῆς «Σκοπιᾶς». Δὲν εἶναι Χριστιανός, δὲν εἶναι βαπτισμένος εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως ἀνέθεσε ὁ Ἰησοῦς Χριστός στοὺς ἀποστόλους νὰ κάμουν. Καὶ ἐκεῖνοι μὲ τὴ σειρά τους παρέδωσαν αὐτὸ τὸ βάπτισμα στοὺς διαδόχους τους, ὥστε μ' αὐτὸ νὰ συγκροτεῖται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀνά τούς αἰῶνες.

Χριστούγεννα ή ο έορτασμός της Πρωτομαγιάς με λουλούδια, καμία παγανιστική λατρεία, ακόμα λιγότερο ή λατρεία των παγανιστών θεών, δεν έχει επιζήσει από την αρχαιότητα. Ο Χούτον ανακάλυψε ότι σχεδόν όλες οι αγροτικές εποχιακές γιορτές, που οι λαογράφοι κάποτε θεωρούσαν σαν διαχρονικές τελετές γονιμότητας, μαζί κι ο χορός της Πρωτομαγιάς, έχουν τη ρίζα τους στο Μεσαίωνα ή ακόμα στον 18ο αιώνα. Οί ιστορικοί, σε μεγάλο ποσοστό συμφωνούν σήμερα, ότι ο Παπισμός ανέχεται, στο κοσμικό πλαίσιο της μεσαιωνικής Ευρώπης, μια διαδεδομένη λαϊκή κουλτούρα με βωμούς, ταξίματα, ξόρκια και μάγια. Η ιδέα ότι τα μεσαιωνικά όργανα ήταν παγανιστικά στην καταγωγή, είναι ένα κληροδότημα της Προτεσταντικής Μεταρρύθμισης. Ο Χούτον ακόμα απέδειξε ότι δεν υπάρχουν στοιχεία ότι οι αρχαίοι Κέλτες ή οποιαδήποτε άλλη παγανιστική θρησκεία γιόρταζε τις 8 γιορτές του Τροχού, που είναι βασικές στην Βικανική λατρεία. Οί Ίσημερίες φαίνεται ότι δεν φέρουν τοπικά παγανιστικά πανηγύρια πίσω τους και είχαν ενδιαφέρον μόνο για τους μυστικιστές του 19ου αιώνα. Ο Χούτον δηλώνει ότι «...δεν υπάρχει απόδειξη ότι κάποια παγανιστική γιορτή ήταν πρόγονος του Πάσχα, μια γιορτή που οι σύγχρονοι παγανιστές γιορτάζουν σαν "Οστάρα" στην εαρινή ίσημερία».

Οί ιστορικοί έχουν ανατρέψει άλλη μια βασική πεποίθηση των Βικανών: Ότι ή ομάδα τους έχει ένα ιστορικό διώξεων, που ξεπερνάει αυτό των Έβραίων. Το νούμερο που έθεσε ή Στάρχοουκ -έννέα εκατομμύρια εκτελέστηκαν μέσα σε 4 αιώνες- προέρχεται από ένα Γερμανό ιστορικό στα τέλη του 18ου αιώνα. Το πήρε και το διέδωσε 100 χρόνια αργότερα μια Βρετανίδα φεμινίστρια, ή Ματίλντα Κέιτς, και γρήγορα έγινε ευαγγέλιο των Βικανών (ο ίδιος ο Γκάρντνερ επινόησε τη φράση «Εποχή της Πυράς»). Σήμερα, οί περισσότεροι ειδικοί

πιστεύουν ότι ο πραγματικός αριθμός των εκτελέσεων είναι της τάξης των 40.000.

Η πιο ολοκληρωμένη πρόσφατη μελέτη γύρω από την τέχνη της μαγείας, από ιστορικής πλευράς, είναι το «Μάγισσες και Γείτονες» (1996), του Ρόμπιν Μπρίγκς, ενός ιστορικού του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης. Ο Μπρίγκς μελέτησε τα ντοκουμέντα τα σχετικά με τις δίκες για μαγεία στην Ευρώπη και κατέληξε ότι οί πιο πολλές απ' αυτές τοποθετούνται στη διάρκεια μιας σχετικά μικρής περιόδου (1550-1630) και ήταν κατά μεγάλο μέρος περιορισμένες σε περιοχές της σημερινής Γαλλίας, Έλβετίας και Γερμανίας, που ήδη ταλανίζονταν από τις θρησκευτικές και πολιτικές ταραχές της Μεταρρύθμισης. Οί κατηγορούμενες σαν μάγισσες ήταν επί το πλείστον φτωχές κι όχι δημοφιλείς, δεν συμπεριλαμβάνονταν μεγάλος αριθμός ανεξάρτητων πνευματικά γυναικών. Οί κατηγοροί τους ήταν άπλοϊ, συνηθισμένοι πολίτες (συνεχώς άλλες γυναίκες), όχι θρησκευτικές ή κοσμικές αρχές. Στην πραγματικότητα, οί αρχές γενικά αντιπαθούσαν τέτοιες δίκες και άθώωναν παραπάνω από τους μισούς κατηγορούμενους. Ο Μπρίγκς επίσης ανακάλυψε ότι καμία από τις κατηγορούμενες ως μάγισσες, που κρίθηκε ένοχη και καταδικάστηκε σε θάνατο, δεν είχε κατηγορηθεί ειδικά ότι ασκούσε μία παγανιστική θρησκεία.

Από στοιχεία που προκύπτουν από τα chat rooms (χώρους συζήτησης) του Ίντερνετ -με την προϋπόθεση ότι αυτά αποτελούν κάποια ένδειξη-, μερικοί Wiccans προσκολλούνται επίμονα στην ιδέα ότι είναι θύματα του θεσμού σε μεγάλη κλίμακα. Ακόμη, φαίνονται να βολεύονται με πολλά από τα στοιχεία που προκύπτουν σχετικά με τους προγόνους τους. Έχουν αρχίσει π.χ. να θεωρούν το περι αρχαίους τους προέλευσης κάτι σαν θρούλο, που τους εμπνέει, παρά σαν ακλόνητο ιστορικό δεδομένο. Στο τέλος του 1990, με την

ἐμφάνιση τῶν βιβλίων τῶν Ντέιβις καὶ Χούτον, πολλοὶ Wiccans ἄρχισαν νὰ ἀναφέρονται στὴν ἱστορία τους σὰν τὸ μύθο μιᾶς καταγωγῆς καὶ ὄχι σὰν μία ἱστορική πραγματικότητα. «Δὲν κάνουμε ὅ,τι ἔκαναν οἱ Μάγισσες 100 χρόνια πρὶν ἢ 500 ἢ 5000 χρόνια πρὶν» δηλώνει ἐπ' αὐτοῦ ἡ Στάρχοουκ. «Δὲν ἀποτελοῦμε μία ἀδιάσπαστη παράδοση, ὅπως οἱ ἰθαγενεῖς Ἀμερικάνοι». Στὴν πραγματικότητα, πολλοὶ Wiccans τώρα περιγράφουν αὐτοὺς πὺ ἀποδέχονται παλαιὰ πρότυπα, ὅπως λογοτεχνικὲς διηγήσεις γιὰ τὸ κίνημα, σὰν Wiccans φονταμενταλιστές.

Ἀκόμα μεγαλύτερη πρόκληση στὰ πιστεύω τῶν Βικανῶν, ἀποτελοῦν τὰ περὶ ἀρχαίας λατρείας τῆς Μεγάλης Θεᾶς. Ἐνα πρόβλημα μὲ τὴ θεωρία τῆς λατρείας τῆς Θεᾶς, λένε οἱ εἰδικοί, εἶναι ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἦταν ἀθηντικοὶ πολυθεῖστες. Δὲν πίστευαν ὅτι οἱ πολλοὶ θεοὶ καὶ θεές πὺ λάτρευαν, ἀπλῶς ἀντιπροσώπευαν διαφορὲς ὄψεις τῆς μιᾶς θεότητας. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποψη, ἦταν σὰν τοὺς σύγχρονους ἀνιμιστές, πὺ στὴν κοσμολογία τοὺς δέχονται πολλὰ χωριστὰ πνεύματα. «Ἡ πολυθεΐα ἦταν μία ἀποδεδειγμένη πραγματικότητα», λέει ἡ Μαίρη Λέφκοβιτς, μιὰ καθηγήτρια κλασσικῆς ἀρχαιότητος τοῦ κολεγίου τοῦ Wellesley. «Σὲ κάθε τόπο ὑπῆρχαν βωμοὶ ἀφιερωμένοι σὲ διαφορετικούς θεοὺς. Οἱ θεοὶ καὶ οἱ θεές κατεῖχαν εἰδικὸς τομεῖς ἐπιρροῆς, πάνω στὴν ἀνθρώπινη δραστηριότητα. Ἡ Ἀφροδίτη (Venus) ἦταν θεὰ τῆς ἀγάπης, ἡ Ἄρτεμη (Diana) τοῦ κυνηγιοῦ καὶ τῆς γέννησης, ὁ Ἄρης (Mars) τοῦ πολέμου, κλπ.».

Τὸν 2ο π.Χ. αἰῶνα, μὲ τὸ ἔργο τοῦ Ρωμαίου συγγραφέα Ἀπουλήιου (Apuleius) μιὰ θεὰ, ἡ Ἴσις, ταυτίστηκε μὲ ὅλες τὶς θεές καὶ δυνάμεις τῆς φύσης. Ὄταν ἐξαπλώθηκε ὁ Χριστιανισμὸς, οἱ κλασσικὲς θεότητες σταμάτησαν νὰ εἶναι ἀντικείμενα θρησκευτικῆς λατρείας, ἀλλὰ συνέχισαν τὴ βασιλεία τους στὴ Δυτικὴ λογοτεχνία καὶ τέχνη.

Ἀπὸ τὸ 1800 ἄρχισαν νὰ συνδέονται μὲ μυστικὲς φυσικὲς δυνάμεις, παρὰ μὲ συγκεκριμένες ἀνθρώπινες δραστηριότητες. Στὰ γραπτὰ τῶν Ρομαντικῶν, (π.χ. «Ἐνδύμιον» τοῦ Τζὸν Κίτς), ἡ Ἄρτεμη κυριαρχοῦσε γενικὰ πάνω στὰ δάση καὶ στὸ φεγγάρι. Ἡ «Μητέρα Γῆ» ἔγινε μιὰ δημοφιλῆς λογοτεχνικὴ θεὰ. Γιὰ πρώτη φορὰ, τὸ 1849, ὁ Γερμανὸς κλασικιστὴς Ἐντουαρτ Γκέρχαρτ ἰσχυρίστηκε στὴ νέα ἱστορία τῆς Δύσης, ὅτι ὅλες οἱ ἀρχαῖες θεές προέρχονταν ἀπὸ μιὰ προϊστορικὴ μητέρα θεὰ. Τὸ 1861, ὁ Ἐλβετὸς νομικὸς καὶ συγγραφέας Γιόχαν Γιάκομπ Μπαχόφεν ἀνέπτυξε τὴ θεωρία ὅτι οἱ πρῶτοι ἀνθρώπινοι πολιτισμοὶ ἦταν μητριαρχικοί. Ἡ θεωρία τοῦ Μπαχόφεν ἐπηρέασε μιὰ μεγάλη τάξη διανοητῶν, ἀνάμεσά τους καὶ τὸν Φρίντριχ Ἐνγκελς, μιὰ γενιὰ Βρετανῶν διανοομένων, καὶ πιθανῶς τὸν Κὰρλ Γιούνκ.

Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1900, οἱ μύστες γενικὰ συμφωνοῦσαν ὅτι ἡ μεγάλη Θεὰ καὶ μητέρα γῆ ἦταν κυρίαρχη σὲ ἀρχαῖες Μεσογειακὲς θρησκείες καὶ ἐξέπεσε μόνο ὅταν ἔθνικὲς ομάδες, πὺ λάτρευαν πατέρες θεοὺς, κατέκτησαν τοὺς πιστοὺς της. Τὸ 1901, ὁ Βρετανὸς ἀρχαιολόγος Σὲρ Ἄρθουρ Ἐβανς στὴν ἀνασκαφὴ τοῦ Μινωικοῦ ἀνάκτορου τῆς Κνωσοῦ, στὴν Κρήτη, ἀποκάλυπτε εἰδῶλια καὶ ἔγχρωμες τοιχογραφίες μὲ ἀκροβάτες, ταύρους καὶ γυναῖκες μὲ γυμνὰ στήθη, πὺ κρατοῦσαν φίδια. Ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ στοιχεῖα, ὁ Ἐβανς ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Κρητες, πὺ κυριαρχοῦσαν στοὺς Ἑλληνες, οἱ ὁποῖοι λάτρευαν τὸ Δία, εἶχαν λατρεύει γιὰ μερικὸς αἰῶνες τὴ Μεγάλη Θεὰ -μὲ τὶς ὄψεις τῆς παρθένου καὶ μητέρας-, μαζί μὲ ἕναν ὑποτελή θεό, πὺ ἦταν γιὸς της καὶ σύντροφός της. Στὶς δεκαετίες '20 καὶ '30, οἱ ἀρχαιολόγοι, στὶς ἀνασκαφὲς παλαιολιθικῶν καὶ νεολιθικῶν τοποθεσιῶν στὴν Εὐρώπη, καὶ καταλυμάτων Ἰνδιάνων στὴν Ἀριζόνα, ἀδίστακτα ἰσχυρίζονταν ὅτι τὰ γυναικεῖα ἀγαλματίδια πὺ

βρέθηκαν ήταν ειδώλια της Μεγάλης Θεᾶς. Οί αρχαιολόγοι βασίστηκαν στο έργο τῶν ἀνθρωπολόγων στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰώνα. Πολὺ δημοφιλῆς ἦταν ἡ πεποίθηση μεταξὺ πολλῶν νέων Βρετανῶν καὶ Ἀμερικάνων ἀνθρωπολόγων, ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ τῆς λίθινης ἐποχῆς (καὶ οἱ σύγχρονοι ὅμοιοί τους) δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ κατανοήσουν τὸ ρόλο ποὺ ὁ ἀνδρὰς ἔπαιζε στὴν γέννηση τοῦ νέου ἀνθρώπου.

Ἀντίθετα, ἡ γυναικεία γονιμότητα ἦταν ἓνα μυστήριο, ποὺ προκαλοῦσε δέος καὶ οἱ γυναῖκες σὰν οἱ μοναδικές πηγές τῆς γέννησης εἶχαν ὑψηλὴ θέση. Αὐτὴ ἡ ἀντίληψη, ὅτι οἱ κοινωνίες τῶν κυνηγῶν καὶ συλλεκτῶν δὲν εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ ὑπολογίσουν τὰ πουλιὰ καὶ τὶς μέλισσες ἀντιμετωπίζεται σήμερα μὲ δυσπιστία, ὅμως ὑπῆρξε πολὺ δελεαστικὴ σὲ ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν δυσφημιστεῖ στὴ Βικτωριανὴ ἐποχὴ σύμφωνα μὲ τὴ Σύνθια Ἐλερ, μιὰ καθηγήτρια θρησκευολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μόντκλερ Στέιτ, στὸ Νιοῦ Τζέρσει, ποὺ γράφει ἓνα βιβλίο μ' αὐτὸ τὸ θέμα.

«Ἦθελαν νὰ βροῦν μιὰ ἰδανικὴ κοινότητα κοινοκτημοσύνης, μιὰ κοινωνία ὅπου ἡ ἀγνότητα καὶ ἡ μονογαμία δὲν εἶχαν καμία βαρύτητα», λέει ἡ Ἐλερ. Ἦταν ἡ ἴδια γενικὴ παρόρμηση ποὺ ὀδήγησε τὴ Μάργκαρετ Μίντ στὸ συμπέρασμα, τὸ 1920, ὅτι οἱ Σαμοανοὶ ἔφηβοι παραδίδονταν σὲ μιὰ ἐλεύθερη ἀπὸ ἐνοχές ἐπιμιξία πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο.

Οἱ ἀρχαιολογικὲς ἀποστολές, ἀκόμα καὶ στὰ τέλη τοῦ αἰώνα, ὑποστήριζαν τὴν ἰδέα μιᾶς μοναδικῆς θεᾶς ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Τὸ 1958, ἓνας Βρετανὸς ἀρχαιολόγος, ὁ Τζέιμς Μέλααρτ, ἔκανε μιὰ μεγάλη ἀνακάλυψη: Ἐνα ἀγροτικὸ οἰκισμὸ ἡλικίας 9.000 χρόνων, ὅπου κάποτε κατοικοῦσαν 10.000 ἀνθρωποὶ, στὸ Χάταλχγιок, ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα βουνὰ κοντὰ στὸ σημερινὸ Ἰκόνιο, στὴ νότια Τουρκία. Ὁ Μέλααρτ ἔφερε στὸ φῶς ἓναν ἀριθμὸ ἀπὸ γυναικεῖα ἀγαλματίδια, ποὺ

ἔκρινε ὅτι ἀναπαριστοῦσαν τὴ μητέρα θεᾶ. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ, ἓνα ἀκέφαλο γυμνὸ, θηλυκοῦ γένους, μὲ μιὰ ἐξογκωμένη κοιλιά, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐρμηνευτεῖ σὰν σημάδι ἐγκυμοσύνης, καθόταν σ' ἓνα, κατὰ τὰ φαινόμενα, θρόνο περιστοιχιζόμενο ἀπὸ λεοπαρδάλεις. Ὁ οἰκισμὸς στὸ Χάταλχγιок δὲν εἶχε ὀχυρώσεις καὶ τὰ σπίτια του εἶχαν σχεδὸν ὅλα τὸ ἴδιο μέγεθος, προσανατολίζοντας πρὸς ἓνα εἶδος μὴ βίαιου κοινωνικοῦ συστήματος ἰσοτιμίας, ποὺ οἱ ὀπαδοὶ τῆς θεᾶς πιστεύουν ὅτι ἐπικρατοῦσε. Τὸ Χάταλχγιок ἔγινε τὸ προσκύνημα τοῦ κινήματος τῆς Θεᾶς, μὲ ἑκατοντάδες πιστοὺς νὰ ἐπισκέπτονται τὸν οἰκισμὸ κάθε χρόνο. Ἡ ἔνθρονη, γυμνὴ γυναίκα θεωρήθηκε ἱερὸ ἀντικείμενο τοῦ κινήματος τῶν Wiccan.

Τὰ συμπεράσματα τοῦ Μέλααρτ ἐνισχύθηκαν ἀπὸ τὸ ἔργο τῆς Μαρίγια Τζιμπούτας, μιᾶς Λιθουανῆς ἀρχαιολόγου, ποὺ δίδασκε στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Καλιφόρνια, στὸ Λὸς Ἄντζελες, μέχρι τὸ 1989. Ἡ Τζιμπούτας εἰδικευόταν στὴ Νεολιθικὴ περίοδο στὰ Βαλκάνια. Ὅπως ὁ Μέλααρτ, εἶχε κι αὐτὴ τάση νὰ ἀποδίδει θρησκευτικὸ νόημα στὰ ἀντικείμενα ποὺ ἀνακάλυπτε. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνασκαφῶν τῆς στὰ Βαλκάνια δημοσιεύτηκαν τὸ 1974, μὲ τίτλο «Οἱ θεοὶ καὶ οἱ θεές τῆς Παλαιᾶς Εὐρώπης». Ἡ Τζιμπούτας εἶχε τὴν τάση νὰ βλέπει ἀναπαραστάσεις τῆς θεᾶς καὶ γυναικείων ἀναπαραγωγικῶν ὀργάνων (μητρες, ὠαγωγὸς ὠθηκῶν, ἀμνιακὸ ὑγρὸ) σὲ μιὰ μεγάλη σειρὰ εὐρυμάτων τῆς Λίθινης ἐποχῆς, μέχρι καὶ σὲ ἀφηρημένα σχέδια, ὅπως οἱ σπεῖρες καὶ οἱ τελείες.

Τὸ 1933, ὁ Ἴαν Χόντερ, ἀρχαιολόγος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στάνφορντ, ἄρχισε ξανὰ ἀνασκαφές στὸ Χάταλχγιок, χρησιμοποιώντας σύγχρονες τεχνικές, ὅπως ἀνάλυση τῶν σκελετῶν ποὺ βρέθηκαν στοὺς τάφους μὲ ἰσότοπα. «Τὰ κόκαλά σου ἀντανακλοῦν τί ἔφαγες, ἀκόμα κι ἂν πέθανες 9.000 χρόνια πρὶν», λέει ὁ Χόντερ. «Ἔτσι

ανακαλύψαμε ότι οί άνδρες και οί γυναίκες είχαν περισσότερο φυτική διατροφή. Μπορεί αυτό να έρμηνευθεί με διάφορους τρόπους. Μια διατροφή πλούσια σε πρωτεΐνες βοηθάει στη φυσική δραστηριότητα, άρα θα μπορούσε να πει κανείς ότι οί άνδρες έτρωγαν καλύτερα, αλλά θα μπορούσε επίσης να ισχυριστεί ότι οί γυναίκες προτιμούσαν τις φυτικές τροφές». Αυτό που προκύπτει είναι ότι υπήρχε καταμερισμός εργασίας και δραστηριοτήτων, όχι όμως απαραίτητα ή ουτοπία της ισοτιμίας, που οί όπαδοί της Θεάς είχαν υποθέσει.

Η ομάδα του Χόντερ ανακάλυψε επίσης πολλά ανθρώπινα ειδώλια ανδρικού ή άπροσδιόριστου φύλου και βρήκε ότι ή αγαπημένη αναπαράσταση του Χάταλχγιουκ ήταν όχι γυναίκες αλλά ζώα. Κάνένα από τα αντικείμενα που έφερε στο φως ή ομάδα δέ συμπεραίνεται ότι απεικονίζει συνουσία ή γέννηση. Ο Χόντερ, μαζί με τους περισσότερους αρχαιολόγους της γενιάς του, προσπαθεί να προσεγγίσει τα αντικείμενα σε σχέση με τον τρόπο που ήρθαν στο φως, μια σημαντική διαφορά από της σχολή της αρχαιολογίας που ήταν της μόδας την εποχή των ανασκαφών του Μέλααρτ και της Τζιμπούτας. Αποδεικνύει ότι σχεδόν όλα τα γυναικεία ειδώλια στο Χάταλχγιουκ προήλθαν από σωρούς σκουπιδιών. Η ένθρονη, γυμνή γυναίκα βρέθηκε σε μία σιταποθήκη. Από τον συνδυασμό των ευρημάτων, πολλοί λίγες ενδείξεις προκύπτουν ότι ήταν θρησκευτικά αντικείμενα, λέει ο Χόντερ. Ήταν ίσως πιο πολύ «γούρια», κάτι σχετικό με την καθημερινή ζωή. Επιπλέον, ανασκαφές στην Τουρκία, Ελλάδα και Νοτιοανατολική Ευρώπη, που ήταν περίπου σύγχρονες με εκείνες του Χάταλχγιουκ, δίνουν στοιχειά αντίθετα με τις διηγήσεις για τη Θεά, -όπως όχυρώσεις, ρόπαλα, κόκαλα, που έχουν σημάδια από ξίφος-, στοιχειά για την Ευρώπη της λίθινης εποχής, που πιθανώς αντίκρουσε πολύ βία.

Η Λιν Μέσκελ, μια αρχαιολόγος του Πανεπιστημίου της Κολούμπια, που έχει δημοσιεύσει λεπτομερείς κριτικές για το έργο της Τζιμπούτας, παραπονείται ότι ή Τζιμπούτας και οί όπαδοί της έχουν προωθήσει μια «ουσιαστικά» εξιδανικευμένη όψη της γυναίκας, ταυτίζοντάς την με τις ιδιότητες της γονιμότητας και μητρικής στοργής. «Υπάρχουν πολλοί που λένε ότι το Χάταλχγιουκ ήταν μια ειρηνική κοινωνία φυτοφάγων», λέει ή Μέσκελ. «Αυτό είναι γελοίο. Οί νεολιθικοί οικισμοί δέν ήταν εξιδανικευμένες κοινωνίες σε καμία περίπτωση».

Η έρευνα των αρχαιολόγων, όπως του Χόντερ και της Μέσκελ, έχει δρομολογήσει θερμές ανταπαντήσεις από τους θεωρητικούς της Θεάς. «Γνωρίζουμε ότι ακόμα και στη Δύση το μεγαλύτερο μέρος της Τέχνης είναι θρησκευτική τέχνη», λέει ο Ράιαν Άισλερ, συγγραφέας του μπεστ σέλερ «Το δυσκοπότερο και το ξίφος» (1987). «Μή μου λέτε ότι ξαφνικά αυτές είναι κουκλές. Κάντε μου τη χάρη. Έχετε μία γυναίκα στο Χάταλχγιουκ, που κάθεται σ' ένα θρόνο και γεννάει και θέλετε να την αποκαλείτε κούκλα;».

Στην εισαγωγή μιας νεότερης έκδοσης, του «Σπειροειδούς Χορού», ή Στάρχοουκ, που επιμελείται ένα φίλμ σχετικό με την Τζιμπούτας, παραπονιέται για προκατειλημμένη και ανακριβή ακαδημαϊκή μελέτη, που στοχεύει να δυσφημίσει το κίνημά της. Όμως ή πιο επώδυνη επίθεση, κατά τα λεγόμενα πολλών Βικανών, ήλθε τον Ιούνιο 1999, με τη δημοσίευσή του: «Ο Μύθος της Μητριαρχικής Προϊστορίας», της Σύνθιας Έλερ. Το 1993 ή Έλερ είχε δημοσιεύσει το «Ζώντας στους κόλπους της Θεάς», μια κοινωνιολογική μελέτη, συμπαθούσα προς τη γυναικεία πνευματικότητα, που πολλοί μέσα στο κίνημα των wiccan έβαλαν στη λίστα των βιβλίων που έπρεπε να διαβάσουν. Όμως, ή πρόσφατη εργασία της Έλερ αποπνέει μια όσμη προδοσίας, καθόσον την το-

ποθετεί όριστικά στο στρατόπεδο των Χόντερ και Μέσκελ. Η Έλερ αποδεικνύει ότι σχεδόν καμιά σοβαρή αρχαιολογική εργασία σήμερα δεν πιστεύει ότι αυτοί οι αρχαίοι πολιτισμοί ήταν απαραίτητα μητριαρχικοί ή ακόμα γυναικοκεντρικοί και οι περισσότερες εργασίες δεν δικαιολογούν ότι τα εύρηματα που έφεραν στο φως ο Μέλααρτ και η Τζιμπούτας απεικονίζουν Θεές ή γεννητικά όργανα.

Παρά την όργή τους, και η Στάρχοουκ και ο Άισλερ, μαζί με πολλούς όπαδούς του κινήματος φαίνονται να καταλήγουν σε μία θέση που συμβιβάζεται, χωρίς ακριβώς να τη δέχονται, με τη νέα θεωρία για τη Θεά, έχοντας σεβόμενοι τη νέα έρευνα για τις αρχές του κινήματός τους. Αν οι αρχαίοι δεν λάτρευαν κατά γράμμα μία μητέρα Θεά, ίσως τη λάτρευαν μ' έναν μεταφορικό τρόπο, αναγνωρίζοντας την ιδιαίτερη γυναικεία ικανότητα να γεννά και να τρέφει τη νέα ζωή, μια ικανότητα στην όποία ίσως έμεις, σήμερα μπορούμε να αποδώσουμε τη λέξη «Θεά», ακόμα κι αν οι προϊστορικοί άνθρωποι δεν το έκαναν.

«Οί περισσότεροι από μας βλέπουμε στα αρχαιολογικά αντικείμενα και ειδώλια μία πηγή τέχνης ή όμορφιάς ή κάτι για το όποιο κάνουμε υποθέσεις, γιατί τα ειδώλια ταιριάζουν με την θεωρία μας ότι ή γή είναι ίερή και υπάρχει ένας κύκλος γέννησης, ανάπτυξης και αναγέννησης», λέει ή Στάρχοουκ. «Πιστεύω ότι υπήρχε μία Παλαιά Θρησκεία, που είχε σαν κέντρο τη γυναίκα και ότι υπήρχε ένας πολιτισμός που ήταν περίπου υπέρ της ίσοτιμίας».

Μια τέτοια πίστη είναι σε θέση να εξηγήσει γιατί ή Wicca έχει άνθηση, παρόλο που κάθε τί γι' αυτήν μοιάζει άερολογίες. Δίνει στους πιστούς της μια αίσθηση ένότητας με τον φυσικό κόσμο και προσέγγισης του ίερού και ώραιου μέσα από τα ίδια τους τα σώματα. Λατρεύοντας τη Wicca είναι ένας τρόπος να έχεις το Χριστιανισμό χωρίς τα βάρη του Χριστιανισμού. «Έχει

τα πλεονεκτήματα και του Καθολικισμού και του Ουνιταρισμού», παρατηρεί ό Άλ-λεν Σταίρς, ένας καθηγητής φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Μαίριλαντ, που είναι ειδικός στη θρησκεία και τη μαγεία. «Η Wicca επιτρέπει σε κάποιον να έχει τις πεποιθήσεις του με μετριοπάθεια, αλλά επίσης να έχει μία πλούσια και εύρηματική θρησκευτική ζωή».

Η διδασκαλία της Έκκλησίας.

Ο αποκρυφισμός στη μορφή της μαγείας και του πνευματισμού δεν κινείται στο χριστιανικό χώρο και ακυρώνει την πίστη των χριστιανών στην έν Χριστώ έλπίδα. Ο αντιχριστιανικός χαρακτήρας είναι εδώ προφανής, ακόμη κι αν πούμε πως δεν γίνεται επίκληση δαιμονικών πνευμάτων ή δεν ασκείται λατρεία του Διαβόλου. Έδώ δεν υπάρχει το στοιχείο της πίστης και της έμπιστοσύνης στον προσωπικό θεό. Η πίστη αντικαθίσταται από τη γνώση και από την τεχνική, μέσω της όποιας απελευθερώνονται «δυνάμεις» μέσα από τη συνείδηση του ανθρώπου, που με τις τεχνικές αυτές «διευρύνεται». Όπως όρθα παρατηρεί ό Joseph Sudrack, «το βάθος της συνείδησης έγινε εδώ άβυσσος του Θεϊκού. Και αυτό το βάθος είναι για τον άνθρωπο ανοικτό. Ο Θεός μειώνεται σε κοσμική συνείδηση».

Έδώ ό άνθρωπος παίρνει τη θέση του Θεού. Δεν έλπίζει, ούτε προσβλέπει στο έλεος κάποιου θεού έξω από τον έαυτό του. Καταδικάζεται σε μοναξιά. Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα στον φεμινιστικό-μαγικό χώρο, στο κίνημα των νέο-μαγισσών.

Έδώ «μαγεία» είναι ή «έγγύτητα του σώματος και επικεντρώνεται στην επί μέρους γυναίκα, στις προσωπικές της διαθέσεις και ενέργειες», όπως αναφέρεται σε σχετικό κείμενο από το χώρο των «μαγισσών». Στο ίδιο κείμενο υπογραμμίζεται ακόμη: «Η θρησκεία της φεμινιστικής Θεάς δεν χρειάζεται μορφές σωτήρων

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

«ΜΑΓΟΛΟΓΙΑ» ΚΑΙ ΑΛΛΑ
ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Διαβάζουμε σέ «παιδικό» βιβλίο: «Για να κάνεις τα μαγικά σου, πρέπει πρώτα να καλέσεις για βοήθεια το κατάλληλο ξωτικό, πνεύμα ή τζίνι. Τα μαγικά λόγια, όπως και η χρήση μανδύα με συγκεκριμένο χρώ-

καί μαρτύρων, δέν χρειάζεται άγιους και γκουρού για να καθοδηγήσουν τις γυναίκες στην αναζήτηση του ίδιου του εαυτού τους. «Εμείς είμαστε ή Θεά», δηλώνουν οι γυναίκες, «άγιες», «μυημένες» δυνατές να δώσουμε ζωή, αλλά εν ανάγκη, και να την περιορίσουμε ή να την καταστρέψουμε...». Γυναίκες σφετερίζονται επίσης τή θρησκεία για να αφαιρέσουν από το πατριαρχικό σύστημα τή «θείκη νομιμοποίησή του. Η νέα λατρεία γύρω από τή θείκη γυναίκα έχει ως σκοπό να εισαγάγει στην «Θηλυκή Έποχή» του μέλλοντος».

Η πίστη αυτή δέν διαφέρει κατά πολύ από τήν πίστη στην έκκοσμίκευση, στην δυνατότητα του ανθρώπου να λύση όλα τὰ προβλήματα αυτόνομα. Δέν χρειάζεται έδω να στραφεί κανείς σε κάποια «θεότητα» ή σε οποιαδήποτε υπερβατική πραγματικότητα, ούτε χρειάζεται να αλλάξει κανείς τρόπο ζωής. Τὰ πάντα βρίσκονται στην έξουσία του ανθρώπου, τὰ πάντα είναι «μέσα μας». Μπορούμε να εμπιστευθούμε μόνο στην αίσθηση τής «διευρυμένης συνείδησης». Μιά τέτοια τοποθέτηση αποτελεί επιβεβαίωση και όχι άρνηση τής έκκοσμίκευσης. Ο άνθρωπος δέν έχει πλέον ανάγκη να απευθυνθεί στον Θεό και να πει: «Γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου», αλλά μπορεί να σκεφθεί: «Γεννηθήτω τὸ θέλημά μου»! Η άκραιο

μα, θυμιάματος με συγκεκριμένο άρωμα ή ραβδιού με συγκεκριμένο ξύλο, είναι στην ουσία το μέσο για να έρθεις σε επικοινωνία με το ξωτικό και να του ζητήσεις να εκτελέσει την εντολή σου». Παρακάτω διαβάζουμε: «Ο επιμελής μαθητής μπορεί να βρει διάφορους τρόπους να χρησιμοποιήσει τις μαγικές του δυνάμεις για να εκδι-

περίπτωση του αποκρουφισμού, ο νέο-σατανισμός, έχει τή θεωρητική του θεμελίωση στο «Σύμβολο Πίστεως» του Aleister Crowley. Η «πρώτη εντολή» είναι: «Κάνε ό,τι θέλεις, αυτός είναι ο νόμος»!

Τὸ μήνυμα λοιπόν αυτό, δέν είναι τὸ εὐαγγέλιο τής εν Χριστῶ ἐλπίδας.

Ούτε και ή χιλιαστική αντίληψη που συμπλέκεται με τις δοξασίες περι έξελίξεως στον πνευματισμό, στον όποιο υπάρχουν πολλές διαφορετικές «σφαίρες» όπου κάθε σφαίρα ξεπερνάει τήν προηγούμενη σε ωραιότητα και σε ευκαιρίες εκπαίδευσης για πάρα πάνω εξέλιξη και αυτοανάπτυξη στο σύμπαν.

Όλες αυτές οι αντιλήψεις είναι ασυμβίβαστες με τήν χριστιανική πίστη, σύμφωνα με τήν όποία ή σωτηρία δέν είναι αποτέλεσμα αυτοεξέλιξης του ανθρώπου μέσα από άμέτρητες γεννήσεις και μετενσαρκώσεις ή μέσα από τή ζωή σε διάφορες «σφαίρες» ή πλανήτες, αλλά δώρο του Θεού εν Χριστῶ Ιησού. Ο Χριστός, ως μοναδικός Σωτήρας, ενῶ δέν έπαυσε να είναι Θεός, προσέλαβε τήν ανθρώπινη φύση και τήν κατέστησε μέτοχο τής δικής Του ζωής. Η κίνηση λοιπόν τής σωτηρίας δέν είναι από κάτω προς τὰ άνω, αλλά, τὸ αντίθετο. Ο Θεός κατήλθε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, για να ανέβει ο άνθρωπος, τον όποιο προσέλαβε.

κηθεί άνθρωπος που νιώθει ότι τον έχουν βλάψει ή παρεξηγήσει».

Αυτά και άλλα πολλά γλαφυρά, εντυπωσιακά και αρκούντως επικίνδυνα μπορεί να διαβάσει ο μικρός αναγνώστης του βιβλίου «ΜΑΓΟΛΟΓΙΑ». Πρόκειται για «παιδικό» βιβλίο, που περιβάλλεται με τό κύρος των «Εκδόσεων ΠΑΤΑΚΗ». Η έκδοση είναι πολυτελέστατη, ιδιαίτερα έλκυστική στο μάτι, με χρώματα, σχέδια και γραφικά τρικό ακρως δελεαστικά και απευθύνεται στα παιδιά. Ουσιαστικά αποτελεί εγχειρίδιο εισαγωγής στη μαγεία και τον σατανισμό. Εκπαιδεύει τον αναγνώστη σε κάθε είδους «μαγικά» τερτίπια όπως: αστρολογία, μαντεία, μαγικά σύμβολα, φίλτρα, επικλήσεις, ξόρκια, φυλαχτά κ. ά. Τά παρουσιάζει δέ με τέτοιο τρόπο, ώστε να μοιάζουν με παιδικό παιχνίδι. Έξάπτει τή φαντασία του παιδιού στο έπακρο και τό εθίζει σε ένα κόσμο όνειρικό, αποκρυφιστικό και αρκούντως επικίνδυνο. Στο βιβλίο γίνονται αναφορές σε γραπτά κείμενα του ίδρυτη της «έκκλησίας του Σατανά» Anton Szandor LaVey και της «Σατανικής Βίβλου» του, με πολύ έντεχνο και καλυμμένο τρόπο.

Και τό κακό πολλαπλασιάζεται καθώς ό συγκεκριμένος τόμος αποτελεί μέρος μιās τριλογίας παρόμοιων βιβλίων. Τά άλλα δύο είναι: ή «ΔΡΑΚΟΛΟΓΙΑ» και «ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΡΑΒΔΙ». Πρόκειται για μεταφράσεις αντίστοιχων βιβλίων του άγγλικού οίκου «The Templar Company»¹. Τό πρώτο μόνο βιβλίο, κατά δηλώσεις των έκδοτών, έχει μεταφραστεί σε 52 γλώσσες και έχει πουλήσει 5,7 εκατομμύρια αντίτυπα, ενώ, μέσα στο 2008, πρόκειται να κυκλοφορήσουν και αντίστοιχα ηλεκτρονικά βίντεο-παιχνίδια προκειμένου να ολοκληρωθεί τό σχέδιο άλωσης των παιδιών μας.

Τό γεγονός ότι τήν Έλληνική έκδοση ανέλαβε ένας οίκος που ειδικεύεται, εδώ

και χρόνια, στο εκπαιδευτικό βιβλίο, με μεγάλη ανταπόκριση στη νεολαία, αποτελεί από μόνο του είδηση.

Η έκδοση και κυκλοφορία τέτοιων βιβλίων αποβαίνει σε βάρος των παιδιών μας και αποτελεί απότοκο της «Ποτερομανίας», που έχει μολύνει ολόκληρο τόν πλανήτη. Μαζί με τούς ειδικούς κι έμεις παρατηρούμε, ότι σιγά-σιγά τό παιδικό παιχνίδι γίνεται ολόένα και πιό σκληρό, ενώ τά μηνύματα που εκπέμπονται, δέν είναι πιά καλυμμένα, αλλά ώμά και χτυπούνε ακριβώς τό στόχο τους: τήν παιδική ψυχή.

ΟΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΛΙΣΤΕΡ ΚΡΟΥΥΛΙ²

Έχουμε συχνά αναφερθεί στην Rock, Death, Thrash και Metal μουσική και στη σχέση της με τόν αποκρυφισμό και ειδικά τόν σατανισμό. Είναι επίσης γνωστή –και από τίς αποκαλύψεις των δυστυχισμένων πρωταγωνιστών των γεγονότων της Παλλήνης (1993)³– ή διασύνδεση του σατανισμού με τήν σχετική «μουσική», ή προώθηση της όποιας πραγματοποιείται από τά δισκοπωλεία και τά ειδικά περιοδικά του χώρου.

Γιά τά έν λόγω όμως περιοδικά θά πρέπει να αναφέρουμε ότι δέν περιορίζονται να παρουσιάσουν τήν ούτως ή άλλως βεβαρημένη με αποκρυφιστικά και σατανιστικά στοιχεία και μηνύματα «μουσική», αλλά προωθούν με κάθε τρόπο τόν σατανισμό προτείνοντας στους νεαρούς αναγνώστες σχετική βιβλιογραφία, θεάματα, παιχνίδια κ. ά.

Μικρό δείγμα της απαράδεκτης αυτής κατάστασης είναι και τό παρακάτω κείμενο προερχόμενο από τό Metal Invader (τ. 47, Σεπτ. 2000), σημαντικό περιοδικό του χώρου, που προβάλλει έγκωμιαστικά τή

2. Edward Alexander (Aleister) Crowley (1875-1947).

3. π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου, Έγκληματικό Δόγμα. Εμπειρίες πρώην σατανιστών.

1. «The Templar Company». Κατά μετάφραση: «Εταιρία του Ναΐτου»(!)

ζωή και τά έργα του «πάπα» του σατανισμού Aleister Crowley.

«Ο πολυδιαφημισμένος και διαβόητος αποκρυφιστής/μάγος κ.α. Aleister Crowley έχει απασχολήσει κάθε σοβαρό μελετητή του εσωτερισμού, έστω και μια φορά κατά την διάρκεια της αναζήτησής του. Τον έχουν αποκαλέσει τσαρλατάνο, φαντασμένο ναρκομανή, απατεώνα και πολλά άλλα. Το συγκεκριμένο βιβλίο λοιπόν **σας δίνει την δυνατότητα να βγάλετε τα δικά σας συμπεράσματα**⁴ για την αινιγματική προσωπικότητα του Crowley. Αλλωστε ο ένας εκ των συγγραφέων, ο Kenneth Grant, είναι σκηνοθέτης-συγγραφέας γνωστός για τις μυστικιστικές του ενασχολήσεις και την σχέση του με τον αποθανόντα A. S. Lavey, αρχιερέα της επίσημης Έκκλησης του Σατανά στις Η.Π.Α. Η αυτοβιογραφία του Crowley είναι **μία συναρπαστική καταγραφή των ταξιδιών του σε παράξενους κόσμους συνειδητότητας. Ένας άγιος της Γνωστικής εκκλησίας, ο Crowley υποτίτλισε το εξάτομο έργο του ως αυτο-αγιογραφία. Περιγράφει την μύση του στην Μαγεία, τα ταξίδια του ανά τον κόσμο, τις πολλαπλές ερωμένες του, τους πειραματισμούς του με το σεξ και τα ναρκωτικά και την φιλοσοφία πίσω από το γνωστό βιβλίο του «Book of the Law», το οποίο περιέχει το δόγμα που ο Crowley δώρισε στην ανθρωπότητα: το νόμο της Θέλησης ή Κάνε ό,τι Θέλεις. Αρκετά χρονιά πριν την εποχή του ο Crowley χρησιμοποίησε τα ναρκωτικά, το σεξ και την Ανατολίτικη φιλοσοφία στην σκοτεινή και παράξενη αναζήτησή του για αυτογνωσία. Οπως προείπα το βιβλίο είναι εξαιρετικά γραμμένο και αρχειοθετημένο και αποτελεί μια ιδανική εισαγωγή στην ζωή και το έργο του Aleister Crowley».**

Έχοντας διαβάσει τό παραπάνω κείμενο, ό καλοπροαίρετος αναγνώστης σίγουρα προβληματίζεται για τό ποῦ οδηγούμε τή νεολαία μας, από τή μία αφήνοντας τόν σατανισμό νά διαφημίζεται ελεύθερα κι

από τήν ἄλλη περιθωριοποιώντας τήν Ἐκκλησία μας. Ἄν κι ἐσεῖς, λοιπόν, νομίζετε ὅτι ἡ χρήση τῶν ναρκωτικῶν, τό ελεύθερο σεξ, ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἡ ἄσκηση τῆς μαγείας, ἡ ἐπίκληση δαιμόνων καί εἰδικά τά γνωστά συνθήματα τοῦ «Θελήματος»: «Κάνε ὅ,τι θέλεις. Αὐτός εἶναι ὁλος ὁ νόμος» καί «Ἀγάπη κάτω ἀπό τό Θελημα» δέν εἶναι θέσεις, πού θά πρέπει νά προβάλλονται στά νιάτα τῆς χώρας μας ἀπλῶς σάν μιά «**παράξενη ἀναζήτηση γιά αὐτογνωσία**», τότε κάτι θά πρέπει νά κάνει ἡ Πολιτεία στό θέμα αὐτῆς τῆς θρασύτατης καί ἀπροκάλυπτης προβολῆς τοῦ σατανισμοῦ. Γιατί δέν κατανοῦμε πῶς εἶναι ἐφικτό σέ νέα παιδιά, χωρίς ἰδιαίτερη ἐμπειρία ζωῆς «νά βγάλουν τά δικά τους συμπεράσματα» διαβάζοντας ἕνα βιβλίο γραμμένο ἀπό ἕναν αποκρυφιστή καί φίλο τοῦ ἄλλου ἀρχισατανιστῆ, Anton Szandor LaVey;

ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ;

Μέ τίτλο: «**Ο Τόμ Κρουζ και οι Σαϊεντολόγοι έχουν στήσει συνδικάτο εγκλήματος**», ἀναδημοσιεύθηκε εἰδηση («Πρῶτο Θέμα», 10/8/2008), πού ἀπησχόλησε στίς ἀρχές τοῦ περασμένου μήνα τή διεθνή εἰδησεογραφία⁵.

Δέν εἶναι, λοιπόν, ὅλα τόσο ρόδινα γιά τόν Τόμ Κρούζ, ὅπως μεταδίδουν τά διεθνή πρακτορεία, σχετικά μέ τόν ἀμερικανό ἠθοποιό καί τήν «ἐκκλησία» τῆς Σαιεντολογίας, τήν ὁποία αὐτός ὑπηρετεῖ.

Κατά τίς εἰδήσεις, ὁ Πῆτερ Λέτερρες (Peter Letterese), πρῶην Σαιεντολόγος, ὑπέβαλε, στήν Φλώριδα τῶν Η.Π.Α., μήνυση κατά τῆς ὀργάνωσης, ὑποδεικνύοντας εἰδικά τόν Κρούζ, τόν ὁποῖο χαρακτήρισε ὡς «ἐγχώριο καί διεθνή λομπίστα» τῶν συμφερόντων τῆς ἐκκλησίας».

Ὁ Λέτερρες δέν δίστασε νά χαρακτηρίσει τήν ὀργάνωση «συνδικάτο τοῦ ἐγκλή-

4. Οἱ ὑπογραμμίσεις δικές μας.

5. Βλέπε καί: <http://www.w3c.org/TR/1999/REC-ht-ml401-19991224/loose.dtd>

ματος» και νά κατηγορήσει τόν ἀρχηγό τῆς «ἐκκλησίας» Ντέιβιντ Μισκάβιτς (David Miscavige), ὅτι στηρίζεται στίς ἐνέργειες τοῦ Τόμ Κρούζ –δεξιῶ του χεριῶ- και ὑποβοηθεῖται στήν προώθηση τῆς Σαηεντολογίας και ἄσκηση πίεσης παρασκηνιακά, σέ τοπικό και διεθνές ἐπίπεδο.

Ὁ Λέτερες προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο, ζητώντας ἀπό τή Δικαιοσύνη νά καταδικάσει τήν Σαηεντολογία, βάσει Νόμου τῶν Η.Π.Α., πού ἀναφέρεται σέ ὀργανώσεις, πού ἐμπλέκονται σέ ἐνέργειες ἐπιρροῆς σέ ἐπίπεδο ἐκβιασμοῦ και διαφθορᾶς⁶ και νά διαλύσει τήν ὀργάνωση κατά τόν ἴδιο τρόπο πού ἡ Ὁμοσπονδιακή Ἀστυνομία διέλυσε τή Μαφία, ἐνῶ ζητᾶ ἕνα ἀστρονομικό ποσό ὡς ἀποζημίωση.

ΤΟ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΦΥΛΟ» ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ!... ΚΑΙ ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Ἀπό τό 1982 ἀνοιχτά και προκλητικά, παράνομα και ἀντισυνταγματικά μπῆκε ὀρηγικά στά σχολεῖα μας ἕνα πνεῦμα ἐκκοσμικευσης (Secularisation) μέ πρωτο-

6. «Racketeer Influenced and Corrupt Organization law».

βουλίες πολιτικῆς φύσεως. Ἡ ἀνάπτυξη αὐτῆς τῆς φιλοσοφίας και πρακτικῆς ἀπαιτεῖ χρόνο, χρήματα και ἕνα ὀλόκληρο σύγγραμμα. Αὐτοί πού τά εἰσηγήθηκαν παρασκηνιακά μέ ἐπιστημονικό προσωπεῖο, γνῶριζαν καλά ὅτι γιά πολλούς λόγους ἡ Ἑλλάδα χρησιμοποίησε στήν Ἐκπαίδευση πρότυπο Συγκεντρωτικοῦ Συστήματος και γνῶριζαν καλά ὅτι αὐτό παγίωσε στούς μή εἰδικούς, στούς Γονεῖς, στούς Ἐκπαιδευτικούς και στήν κοινή Γνώμη ἐμπιστοσύνη στό Κρατικό Συγκεντρωτικό Σύστημα. Καί τό Σύστημα αὐτό ἔχει τή δική του Φιλοσοφία και Πρακτική, πού ἐφαρμόστηκε ἀπό τό 1917 και γιά τόν μετασχηματισμό και τήν παγίωση τῶν Σοβιέτ.

Ἔτσι σήμερα, ὄλοι παγιδευτήκαμε σέ συνεχεῖς ἀλλαγές, μεταρρυθμίσεις, «ἐκσυγχρονισμούς», «ἐν ὀνόματι τῆς Προόδου» και μέσα ἀπό τή συνειδητή σύγχυση, τήν ἀδιαφάνεια κ.λπ., φθάσαμε ὡς Ἔθνος σέ μία ἄνευ προηγουμένου παρακμή.

Ἐνα παράδειγμα ἀπό τά πολλά και ἀνέγγιχτα.

Στήν ὑποχρεωτική ἐκπαίδευση, τῶν 6 ἐτῶν μέχρι τῶν 15, ἀπό τό 2002, σύρεται ἕνα νέο μάθημα μέ τό ὄνομα: «ΟΛΥΜ-

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν ἐφέτος, στά πλαίσια τῆς Π. Ε. Γ., οἱ ἐξῆς Ὁμάδες Μελέτης τοῦ Σκηνικοῦ τῶν Αἱρέσεων και τῆς Παραθρησκείας:

1. **Ὁμάδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης **τῆς Ἑταιρίας «Σκοπία»** τῶν **«Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά»** (Κάθε Πέμπτη, 5.30'-6.30' μ.μ.).
2. **Ὁμάδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης **τῶν Πεντηκοστιανῶν** (Κάθε Δευτέρα, 6.00'-8.00' μ.μ.).
3. **Ὁμάδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας και δράσης **τῆς Νεοειδωλολατρίας** (Κάθε Δευτέρα, 6.30'-8.30' μ.μ.).
4. **Ὁμάδα Μελέτης** τοῦ σκηνικοῦ **τῆς «Νέας Ἐποχῆς»** (Γκουρουϊστικές, Ἀποκρυφιστικές, Ἐναλλακτικές, Νεο-Γνωστικές, Σατανιστικές, κ.λπ. ὀμάδες) (Κάθε Πέμπτη, 6.30'-8.30' μ.μ.).

Τά **Μαθήματα** πραγματοποιοῦνται σέ αἴθουσα τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (Ἀποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετά τήν Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. ἐπικοινωνίας: 210 6396 665.

ΠΙΑΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ-ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ».

Τά περιεχόμενα τής Διδασκτέας Ὑλης ἀναφέρονται στήν ἰσότητα τῶν δύο φύλων, στό ρατσισμό, στήν ξενοφοβία, στόν «πολυπολιτισμό»-«διαπολιτισμό», στά ἀνθρώπινα δικαιώματα κ.λπ. Ἐπρεπε νά καλύψουν τά κενά πού δημιούργησαν μέ τήν κατάργηση ἄλλων μαθημάτων -τῶν «Εὐαγγελικῶν Περικοπῶν» τοῦ Κ. Γρηγοριάδη π.χ.- παλαιότερα καί τώρα τῶν Θρησκευτικῶν. Καί εἶναι συνεπεῖς, ἐξυπηρετώντας τούς δικούς τους σκοπούς, ἀφοῦ βρίσκουν κενά καί ἀδιαφορία ἀπό μᾶς πού τούς παραδίδουμε τά παιδιά μας γιά νά τά κάνουν Γενίτσαρους.

Στό «ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ», ἀπό τήν σελίδα 73 ἀναπτύσσεται... ἐπισημονικά ἡ νέα ἔννοια τοῦ ΦΥΛΟΥ, ἡ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ, γιὰτί ἡ παραδοσιακή -Βιολογική ἢ Γενετική- θεωρήθηκε ἀτελής γιά τή διάκριση τοῦ Ἀρσενικοῦ ἀπό τό Θηλυκό. Παραθέτουν δέ καί πλούσια βιβλιογραφία συγγραφέων ἀγνώστων τῶν περισσοτέρων. Ἀβασάνιστα οἱ συντάκτες τοῦ βιβλίου καί στελέχη τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου -στή σελίδα 74- ἀναφέ-

ρουν τό ἔτος 1972 ὡς πρώτη χρήση τοῦ ὄρου «Κοινωνικό Φύλο», ἀπό τή βρετανίδα Ann Oakley. Πότε ἐπικυρώθηκαν αὐτοί οἱ νέοι ἐπαναστατικοί ὄροι καί ἡ «πλούσια βιβλιογραφία»;

Στήν ἴδια σελίδα γίνεται καί ἀναφορά στό «φεμινιστικό κίνημα» καί ἀσφαλῶς ἐννοοῦν τό «νεοκοσμικό», γιά τό ὅποιο ἔχει γραφεῖ ὅτι χειραγωγεῖται ἀπό σκοτεινά κέντρα.

«Ὡς Ἐταῖρος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου», γράφει συνεργάτης τοῦ «Διαλόγου», «πού παρακολουθῶ κατά τό δυνατόν τίς ἐκπαιδευτικές ἐξελίξεις διεθνῶς ἀπό τό μεγαλύτερο στόν κόσμο ἐκπαιδευτικό κέντρο, τό Institute of Education καί προσωπικά ὡς φιλοξενούμενος στό Πανεπιστήμιο πολύ πρόσφατα, καί ἀπό στελέχη του, καί ὡς Συγκριτικός Ἐκπαιδευτικός, δέν παρατήρησα τέτοια ἀνεξήγητα φαινόμενα, πού συμβαίνουν στήν Ὀρθόδοξη Πατρίδα μας, νά συμβαίνουν ἄλλοῦ...».

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, πού γαλούχησε τόν Παιδαγωγό τῶν παιδαγωγῶν, νά φυλάει ὑπό τήν σκέπην Της τά τέκνα ὅλου τοῦ κόσμου.

B. M.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό **Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 89,5 FM**, μεταδίδονται οἱ ἑξῆς ἐκπομπές:

1) «Σεμινάριο Ὁρθοδόξου Πίστewος». **Τετάρτη, 16.00-17.00 & 12.00-1.00 (βράδυ).**

Παραγωγός: Π. Ε. Γ. (Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιά τήν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καί τοῦ Ἀτόμου). Παρουσιάστρια: κ. Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου.

2) «Ἐκκλησία καί Αἰρέσεις». **Πέμπτη, 16.30-17.00 & 2.00-2.30 (βράδυ).**

Παραγωγός: Π. Ε. Γ., σέ συνεργασία μέ τή Σ. Ε. ἐπί τῶν αἰρέσεων. Παρουσιάστρια: κ. Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου.

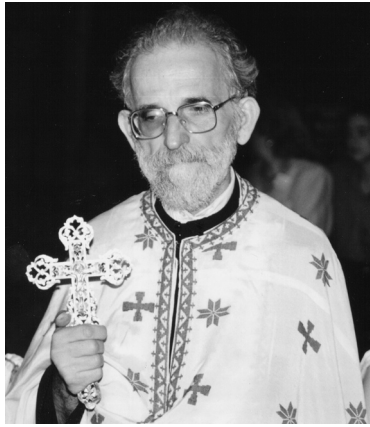
Από τό **Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας, 91,2 FM**, μεταδίδεται ἡ ἐκπομπή:

3) «Ἀντιαιρετική Δράση». **Σάββατο, 14.15-15.00.**

Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός.

Ἰστοσελίδα τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:**
www.ecclesia.gr, e-mail: **iera-synodos@ecclesia.gr**

Ἰστοσελίδα τῆς **Π. Ε. Γ.:** **www.ppu.gr**

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Άλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».
2. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Ἡ ἀστρολογία στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ὁμάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμὸς, Γκουρουϊσμὸς, “Νέα Ἐποχὴ”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμὸς ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μία δικτατορία στὸ Μπρούκλιν», (τόμος Β΄) (ἔξαντλήθηκε).
13. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
14. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σὲ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
15. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικὲς Λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
16. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν».
17. «Ντοκουμέντα γιὰ αἱρέσεις καὶ παραθρησκεία».
18. «Ὅμαδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
19. «Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ὁμάδων».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματικὴ καὶ στρατηγική».
21. «Νεοσατανισμὸς. Ὁρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση».
22. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
23. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
24. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
25. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
26. «Ρωμαιοκαθολικισμὸς, Προτεσταντισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία».
27. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχὴ”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
31. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στὸ Χάρι Πότερ;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
33. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου, «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
34. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Ἐβδόμας», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
35. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενικὴ θεώρηση, (τεῦχος 1ο).
36. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο).
37. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλημεία» (τεῦχος 3ο).
38. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικὲς Ὅμαδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεύχη 4ο-10ο).
39. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμὸς», (τεύχη 11ο-15ο).
40. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεύχη 16ο-20ο).
41. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρά Β΄).
42. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, «Σαηεντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
43. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
44. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τὸ Α στὸ Ω».

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἰστοσελίδα: www.orthodox.net.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μιὰ πραγματικὴ ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 23710 41880).
3. Μ. Ε. Johnes, «Ὁ Νικ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸ θηρίο», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ι. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρῆσατε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολή.